

Giải thưởng lớn

Chương 1

Sáng nay thằng Lâm lại quậy. Hôm qua, thằng Đặng Đạo ngủ gục trong giờ sinh vật, bị cô Hạ Huệ phạt đứng cho đến khi có trống đổi tiết. Cô bảo đứng chép bài cho tỉnh ngủ.

Chuyện chỉ có vậy thôi mà sáng nay, tụi bạn vừa lục tục vào lớp đã thấy trên bảng có hai câu thơ chọc ghẹo: “*Ở nhà chẳng ngủ cho say. Vô lớp ngủ ngày là đít con voi*”.

Hôm thi hoạt cảnh lịch sử, tổ 3 diễn tích vua Quang Trung cỡi voi tiến đánh đồn Ngọc Hồi, Phước và Đặng Đạo đóng vai “voi”. Phước làm hai chân trước, Đặng Đạo làm hai chân sau. Sau vụ đó, thằng Lâm hay trêu Đặng Đạo là “đít voi”.

Hoạt cảnh Hưng Đạo vương gặp Phạm Ngũ Lão của tổ 4 cũng có voi, nhưng đứa đóng hai chân sau là nhỏ Hiền Hoa nên thằng Lâm không dám hó hé. Nó chừa con voi của Trần Hưng Đạo chỉ trêu con voi của Quang Trung.

Nhưng trêu bằng miệng là một chuyện, còn đặt thành vè và chép lên bảng là chuyện hoàn toàn khác, trầm trọng hơn nhiều.

Thực ra, chuyện Đặng Đạo ngủ gà ngủ gật trong giờ học không phải chỉ mới xảy ra hôm qua. Cả tuần lễ nay, tụi bạn không hiểu sao Đặng Đạo cứ ngồi nghe giảng một lát là mắt díp lại.

Chỉ trừ giờ toán của thầy Hiếu và giờ văn của cô Trinh là Đặng Đạo cố gượng chống lại cơn buồn ngủ. Còn tới các môn khác, nó cứ nghech mắt nghe giảng chừng năm mười phút là cái cần cổ lại nhip lên nhip xuống.

Khổ nổi, Đặng Đạo ngồi ngay bàn đầu, giữa thằng Bá và nhỏ Vành Khuyên, nên nó thức hay ngủ, thầy cô đều thấy rõ mồn một.

Cô Nga dạy sử, thầy Quảng dạy địa, cô Kim Anh dạy hóa học đều kêu nó chạy đi rửa mặt cho tỉnh táo rồi vô học tiếp.

Hôm qua, cô Hạ Huệ cũng bảo nó đi rửa mặt. Nhưng sau khi rửa mặt vô, thấy trong người mát mẻ quá, nó khoái chí gục đầu ngủ tiếp nên cô Hạ Huệ tức mình bắt nó đứng suốt tiết học.

Đặng Đạo thuộc tổ 4. Nhỏ Xuyên Chi vừa là lớp trưởng vừa là tổ trưởng tổ 4, uy đầy mình, nay thấy trong tổ có một đứa mê ngủ như Đặng Đạo, nó bực lắm.

Bữa trước họp tổ, nó lôi Đặng Đạo ra phê bình sát vắn. Đặng Đạo biết tội, nhũn như con chi chi, thành khẩn hứa sẽ sửa lỗi.

Nhưng rồi mọi chuyện đâu lại vào đấy. Hôm trước Đặng Đạo hứa hẹn đủ điều, hôm sau nó chỉ làm mỗi một điều là ngủ.

Lớp phó Vành Khuyên ngồi cạnh thúc khuỷu tay vô hông nó, cần nắn:

- Hôm qua bạn hứa gì, nhớ không?
- Nhớ.
- Nhớ sao còn ngủ!
- Cái miệng hứa chứ con mắt đâu có hứa!

Câu trả lời ngang phè của Đặng Đạo làm nhỏ Vành Khuyên và mấy đứa trong tổ tức anh ách. Đứa nào cũng sợ thói ngủ gục của Đặng Đạo sẽ kéo tụt điểm thi đua của cả tổ xuống. Tức nhất dĩ nhiên vẫn là tổ trưởng Xuyên Chi.

Đang ám ức tên tổ viên bướng bỉnh, chưa biết làm sao, sáng nay bắt gặp mấy câu thơ trên bảng, mặt Xuyên Chi liền sa sầm.

Nó liếc qua chỗ thằng Lâm:

- Lâm phải không?
- Gì cơ? – Lâm giả nai.
- Bạn đừng làm bộ! – Nhỏ Xuyên Chi cau mày – hai câu thơ trên bảng có phải bạn viết không?

Lâm tỉnh rụi:

- Tôi viết thì sao?

Nhỏ Xuyên Chi nghiêng răng:

- Hôm trước bạn làm về trêu bạn Tần, bị thầy Hiếu phạt đứng suốt hai tiết toán chưa tởn hả?

Lâm cười nhảu nhờ:

- Hôm trước khác, hôm nay khác! Hôm trước bạn Tần bị ghê, thầy Hiếu bảo trêu chọc bệnh tật của bạn là không tốt. Còn hôm nay bạn Đặng Đạo chuyên ngủ gục trong lớp, tôi phê bình khuyết điểm để... giúp bạn tiến bộ kia mà!

Thằng Lâm này đúng là bẻm mép. Nó trêu chọc người ta mà dám chống chế là giúp bạn tiến bộ.

Ba đứa còn lại trong băng “tứ quậ” lập tức hòa theo.

Quốc Ân bô bô:

- Đúng rồi! Bạn Lâm chỉ muốn giúp bạn thôi!

Hải quần vỗ tay:

- Hoan hô bạn Lâm! Bạn Lâm tốt với bạn quá xá!

Còn Quới Lương thì đập bàn “thùng thùng”:

- Đề nghị biểu dương khen thưởng bạn Lâm!

Băng “tứ quậ” ồn ào khủng khiếp. Chúng nhao nhao bênh vực nhau khiến mấy đứa tổ 4 tức muốn xịt khói lò tai.

Nhỏ Vành Khuyên “hứ” một tiếng:

- Đề nghị kỷ luật thì có! Ở đó mà khen thưởng!
- A ha! – Quới Lương chỉ tay vô nhỏ Vành Khuyên – Bạn là lớp phó mà đi bao che cho tật ngủ gục của tổ viên tổ mình hả!
- Tôi chẳng bao che! Nhưng tôi không đồng ý với kiểu chọc phá của bạn!
- Tôi không chọc phá! – Lâm nghinh mặt – Tôi chỉ góp ý xây dựng!

Thấy đối phương cãi chày cãi cối, nhỏ Vành Khuyên tức lắm. Nó chỉ tay lên bảng:

- Góp ý xây dựng mà kêu người ta là... là...

Nói tới đây, Vành Khuyên đâm ngắc ngứ. Là con gái, nó không đủ can đảm thốt ra cái từ thô lỗ thằng Lâm viết trên bảng.

Lâm biết tổng điểm yếu của đối phương, nhân nhở hỏi tới:

- Là gì?
- Bạn Lâm đừng có càn rỡ quá đáng à nghen!

Giọng thằng Tần thỉnh thoảng vang lên khiến Lâm quay phắt lại.

- Tưởng ai, thì ra Tần ghê! – Lâm cười hê hê – mày ở tổ 1, sao lại xen vào chuyện này? Hay mày muốn trả thù tao về chuyện hôm nọ?

Ý thằng Lâm muốn nhắc đến lần nó cùng thằng Quốc Ân vẽ hình và đặt vẽ trên cái đầu ghê của Tần.

Tần chưa kịp đáp, nhỏ Hiền Hòa ngồi cạnh đã vọt miệng:

- Đây không phải là chuyện của tổ nào! Đây là chuyện của lớp!

Quới Lương bênh bạn:

- Chính vì chuyện của lớp, bạn Lâm mới phê bình thằng tật nguyền của bạn Đặng Đạo trên bảng đó chứ!
- Thôi, được rồi! – Biết Quới Lương với Lâm là một cặp bài trùng, lại có hai đứa khác trong băng “tứ quậy” là Quốc Ân và Hải quần sẵn sàng tung hứng nhỏ Xuyên Chi không buông tranh cãi nữa, nó thở ra một hơi dài – Để lát nữa cô Trinh vô, tôi sẽ chỉ cho cô những lời “góp ý xây dựng” của bạn Lâm trên bảng, xem cô nói thế nào!

Lâm ưỡn ngực:

- Đừng hòng dọa! Thằng này chả sợ!

Lâm chỉ nói cho oai thế thôi. Khi tiếng trống vang lên, cả lớp lục tục ra sân xếp hàng, Lâm đã vù lên bảng, vội vội vàng vàng xóa bết hai câu hò “giúp bạn tiến bộ” của mình.

Chương 2

Tưởng vậy là thôi, nào ngờ sáng hôm sau, vừa vào lớp, tụi bạn lại nhìn thấy hai câu thơ khác trên bảng.

Lần này Lâm không châm chích Đặng Đạo, mà “tấn công” thẳng vào lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó văn thể mỹ Vành Khuyên.

Hai câu thơ viết: “*Nếu còn quen thói bao che. Thì làm sao nói ai nghe hờ trời!*”

Lúc Lâm viết hai câu này, Quới Lương đứng bên cạnh hơi hốt. Nó giật tay bạn:

- Thôi đi mày! Đừng đụng vào mấy con nhỏ này!
- Sợ gì chứ - Lâm giằng tay ra – Tao cứ viết

Quốc Ân và Hải Quần ngồi dưới nhao nhao:

- Đúng rồi! Cứ viết đi Lâm! Hai bà chằn đó chẳng làm gì được mày đâu!

Quới Lương quay lại:

- Tụi nó nổi sùng tụi nó méc cô Trinh thì khôn!

Quốc Ân cười hề hề:

- Nhưng trước khi cô Trinh vào lớp, thằng Lâm đã xóa sạch “tang chứng” rồi còn đâu!
Lâm ném viên phấn vào chân tường, xoa xoa tay, gật gù ngắm nghía hai câu thơ vừa viết:
- Hôm nay hai con nhỏ Xuyên Chi và Vành Khuyên chắc chắn sẽ bầm gan!

Quả như dự liệu của Lâm, vừa ôm cặp bước qua khỏi cửa, thấy bạn bè xì xào, nhỏ Vành Khuyên vội đưa mắt nhìn lên bảng.

Hai câu thơ châm chích của thằng Lâm làm mắt nó tối sầm. Nó ngoảnh phất lại, nhìn xoáy vào mặt “thủ phạm”;

- Lại Lâm nữa phải không?

Lâm nhếch mép:

- Việc gì tới bạn mà hỏi? Bộ bạn tự nhận mình là người “quen thói bao che” trong câu thơ hả?

So với lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó học tập Hạnh, Vành Khuyên là con nhỏ “mềm yếu” nhất trong ban cán sự lớp. Thằng Lâm mới chọc tức một câu, nó đã lúng túng không biết đáp trả thế nào. Đã thế mắt nó lại còn muốn ngân ngấn nước.

May sao, nhỏ Xuyên Chi kịp thời xuất hiện. Vừa bước vào lớp, đảo mắt một vòng, Xuyên Chi đã hiểu ngay có sự.

Nó quắc mắt nhìn Lâm, giọng hăm dọa:

- Chẳng lẽ bạn không xem nội quy kỷ luật ra gì sao?

Lâm hừ mũi:

- Tôi chẳng làm gì vi phạm nội quy kỷ luật! Bạn đừng có vu oan!

Bọn Quới Lương, Quốc Ân và Hải quần lập tức hòa theo:

- Vu oan! Đúng là vu oan!

Nhỏ Xuyên Chi không thèm để ý đến ba đứa a dua kia. Nó chỉ tay lên bảng, mặt nghiêm lại:

- Hôm qua bạn giễu cợt Đặng Đạo, hôm nay bạn châm chọc tôi và Vành Khuyên, bạn gây mất đoàn kết trong lớp như vậy mà bảo là không vi phạm nội quy nhà trường hả?
- Tôi không châm chọc! – Lâm ngoác miệng cãi – Tôi chỉ phê bình góp ý!
- Không ai góp ý bằng cách đặt vè rồi viết lên bảng! – Nhỏ Xuyên Chi chưa kịp bắt bẻ, giọng nhỏ Lan Kiều ở tổ 2 thỉnh thoảng vang lên – Đó chỉ là chọc phá thôi!

Lâm vừa oang oang bào chữa vừa quay lại phía có tiếng nói. Nhận ra người lên tiếng phản đối là Lan Kiều, mắt nó nheo lại:

- Thì ra nhà thơ của trường ta! Bạn làm thơ hay, bạn được in bài lên báo Khăn Quàng Đỏ, tôi làm thơ dở, tôi đành in lên... tấm bảng của lớp mình. Chẳng lẽ như vậy bạn cũng ghen tị sao?

Lối ăn nói khiêu khích của Lâm khiến nhỏ Lan Kiều không kịp nghĩ ra cách đối phó. Mặt đỏ lên, nó chỉ biết buông một câu hậm hực:

- Tôi không thèm tranh cãi với bạn nữa!

Đúng lúc này, nhỏ Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long lục tục bước vào. Hôm qua, bọn Quý ròm vô trể nên không tận mắt chứng kiến cảnh thằng Lâm đặt về trêu Đặng Đạo và sau đó cãi nhau tóe lửa với Xuyên Chi và Vành Khuyên.

Nhưng chỉ cần hỏi qua Vành Khuyên vài câu, bọn Quý ròm đã biết ngay mọi chuyện.

Nhỏ Hạnh đưa mắt đọc hai câu thơ trên bảng rồi quay nhìn Lâm, chậm rãi:

- Lâm sai rồi!

Lâm nhìn ra cửa, “xì” một tiếng:

- Bạn sai thì có! Bạn ở trong ban cán sự lớp nên cố tình bênh vực Xuyên Chi và Vành Khuyên chứ gì!

Nhỏ Hạnh thản nhiên:

- Hạnh chẳng bênh vực cho ai hết. Nhưng nếu bạn bè có khuyết điểm, tại sao Lâm không góp ý trong tiết sinh hoạt chủ nhiệm? Đặt về chộc ghẹo như thế này rõ ràng là một hành vi ác ý!

Nhỏ Hạnh phân tích có lý có tình khiến Lâm ghen hòng. Nó rất muốn gỡ tội nhưng chẳng biết nói sao, đành gào lên oan ức:

- Tôi không hề ác ý! Bạn đừng có vu khống!

Chỉ đợi có vậy, Quốc Ân, Hải quân và Quới Lương ngoác miệng lu loa theo:

- Vu khống! Không được vu khống!

Lớp trưởng Xuyên Chi liếc nhỏ Hạnh:

- Bạn đừng nói lý lẽ với bọn họ nữa! Lát nữa tôi sẽ báo với cô Trinh để cô phân xử!

Thái độ kiên quyết của Xuyên Chi khiến băng “tứ quậ” chột dạ.

Quới Lương phóc ra khỏi bàn, lao thẳng lên bảng. Nhoáng một cái, nó đã xóa sạch hai câu thơ.

Nhỏ Xuyên Chi nhếch môi:

- Chả ăn thua đâu! Cả lớp đều trông thấy, các bạn đừng hòng chạy tội!

- Tôi sẽ làm chứng! – Nhỏ Lan Kiều sốt sắng – Tôi đã thuộc lòng hai câu thơ khi nãy rồi!

Tần hăng hái vung tay:

- Còn tôi, tôi sẽ đọc cho cô Trinh nghe hai câu thơ bạn Lâm chế giễu bạn Đặng Đạo hôm qua!

Nhỏ Hiền Hòa cũng không chịu kém:

- Tôi cũng thuộc! Tôi thuộc cả bốn câu!

Thấy tình thế càng lúc càng bất lợi, băng “tứ quậ” lo lắng nhìn nhau.

Quới Lương can ngăn:

- Hồi sáng tao đã cản rồi, ai bảo tụi mày không nghe! Đụng vào hai bà chằn kia thế nào cũng sinh lăm chuyện!

Lâm nhìn Xuyên Chi, cười giả lả:

- Đùa chơi một tẹo thôi mà, có gì phải méc cô!

Nhỏ Xuyên Chi nhướn mắt:

- Bộ Lâm hết chuyện đùa rồi hả?

Lâm gãi đầu:

- Đây chi là làm thơ cho vui thôi!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Những câu thơ quây phá của Lâm chẳng làm ai vui nổi đâu! Lâm có giỏi thì làm thơ như Quý kia kìa!
- Trời đất – Lâm nhìn sững Quý ròm một lát rồi quay sang nhỏ Hạnh – Bộ Hạnh kêu tôi làm những câu thơ kiểu như “*Nhà em có một người bà. Tiếp theo là mẹ kế là ba em*” như “thi sĩ Bình Minh” đây hả?
- Không phải! Không phải! – Nhỏ Hạnh quên phất chuyện tụi bạn trong lớp đã biết tổng “thi sĩ Bình Minh” là Quý ròm, bây giờ nghe thằng Lâm ông ổng, nó giật thót và vội vàng đính chính – Ý của Hạnh là...

Nhỏ Hạnh chưa nói hết câu, Lâm đã láu táu cắt ngang:

- Hay là ý Hạnh muốn nói đến bài thơ “*Lớp em – Làm bài – Thật là – Chính xác – Lớp em – Ca hát – Thật là – Hay ho*”...

Thằng Lâm đọc tới đâu, cả lớp cười bò ra tới đó. Còn Quý ròm thì tái xạm mặt. Nó không ngờ mọi chuyện lại xoay ra như vậy. Chuyện xảy ra trong lớp sáng nay chẳng liên quan gì đến nó, tự nhiên nhỏ Hạnh nhắc đến chuyện thơ thần của nó khiến thằng Lâm có cơ lôi những bài thơ con cóc trước đây của nó ra làm trò cười cho thiên hạ.

Mà ai chứ thằng Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” này hể vớ được dịp trêu ghẹo “thi sĩ Bình Minh” là nó dứt khoát không chịu buông tha. Lâm lại cười hê hê:

- Hay là làm thơ theo kiểu “*Thơ thương nhớ ai. Mà thơ bắt chước. Thơ thương nhớ ai. Thơ vất trên cành. Thơ thương nhớ ai. Thơ chạy loanh quanh*”.
- Thôi, đủ rồi nghe! – Tới đây thì Quý ròm hết nhịn nổi. Nó gầm lên – Tao không giỡn với mày nghe Lâm!
- Tao đâu có giỡn! – Lâm làm mặt tỉnh – Tại Hạnh kêu tao bắt chước thơ của mày, tao phải...
- Dẹp mày đi!

Quý ròm gầm lên lần thứ hai. Rồi quay sang nhỏ Hạnh, nó nghiêng răng trèo trẹo:

- Còn Hạnh nữa! Sao tự nhiên Hạnh lôi tôi vào đây? Bộ Hạnh muốn hại thằng bạn ròm này hả?
- Quý đừng hiểu lầm! – Nhỏ Hạnh nhăn nhó – Ý của Hạnh không phải vậy đâu!
- Chứ ý Hạnh sao? – Quý ròm tức muốn nẩy đom đóm mắt, nó hỏi mà như quát.

Biết thằng ròm đang nổi cơn lôi đình, nhỏ Hạnh không trả lời thằng Lâm, từ tốn giải thích:

- Lâm đừng xem thường Quý! Ngoài những bài thơ đó ra, Quý còn lại những bài thơ về học tập rất hay...
- Cái gì là “thơ học tập”? – Lâm toét miệng cười – A ha, vụ này mới à nha! Trước đây tôi chỉ nghe nói đến thơ vịnh cảnh, thơ trữ tình... chứ chưa bao giờ nghe nói đến “thơ học tập” à!

Nhỏ Hạnh vẫn bình tĩnh:

- Đó là tại Lâm chưa biết đó thôi. Chính nhờ những bài thơ học tập của Quý, em gái Quý và em gái Tiểu Long học hành tiến bộ trông thấy đấy!
- Có chuyện đó sao? – Nhỏ Xuyên Chi tò mò – Những bài thơ đó như thế nào, Hạnh đọc thử một bài nghe xem!

Nhỏ Hạnh chưa kịp đọc, Tiểu Long đã nhanh nhẩu:

- *Muốn tìm diện tích hình thang*

Đáy trên đáy dưới ta mang cộng vào

Rồi đem nhân với chiều cao

Chia hai dứt khoát thế nào cũng ra

Tiểu Long vừa đọc dứt, cả lớp vỗ tay rần rần:

- Hay quá! Hay quá!
- Thơ thế mới là thơ chứ!
- Bài thơ này do “thi sĩ Bình Minh” sáng tác hả?

Tụi bạn nhao nhao làm Quý ròm sượng rơn. Nó không ngờ cuộc đời lại xoay chuyển vùn vụt như thế.

Vừa rồi thằng Lâm lôi những bài thơ con cóc của nó ra giễu cợt, tụi bạn còn ôm bụng cười ngặt nghẽo, vậy mà bây giờ nghe Tiểu Long đọc “bài thơ hình thang” ngấn ngùn của nó, cả lớp lập tức xoay sang đồng thanh tán thưởng, khen ngợi, bảo nó không ngạc nhiên sao được!

Quý ròm ngượng ngập một cách khoái chí. Nó gãi gãi đầu, thấy bốn chữ “thi sĩ Bình Minh” không còn vẻ bôi bác như trước đây nữa.

Tiểu Long sung sướng không thua gì Quý ròm. Nó ưỡn ngực:

- Tất nhiên bài này do Quý ròm sáng tác! Mà nó không chỉ sáng tác một bài đâu nhé!

Nghe vậy, tụi bạn lại háo hức:

- Thế còn bài nào nữa? Đọc tiếp đi!

Tiểu Long không đợi giục lần thứ hai. Nhỏ Diệp em Quý ròm chép những bài thơ này cho nhỏ Oanh học và nó từng lấy ra... ôn ké, vì vậy nó thuộc nằm lòng:

- *Lũy thừa của một lũy thừa*

Tương đem cơ số nhân bừa được sao

Có bao số mũ trên đầu

Ta đem nhân chúng với nhau được rồi

- Ôi chà! – Thăng Dưỡng xuýt xoa. Ngay cả toán đại số mà cũng làm thành thơ được, giỏi quá ta!
- Ủ, hay thật đấy! – Nhỏ Hiền Hòa phụ họa.

Ngay cả Quốc Ân cũng buột miệng trầm trồ:

- Nếu toán lớp tám cũng biến được thành thơ tuốt tuốt như thế này, tội mình đỡ khổ biết mấy!

Nãy giờ nghe tội bạn xúm vào khen lấy khen để tài nghệ của “thi sĩ Bình Minh”, “thi sĩ Hoàng Hôn” đã bức bối lắm rồi. Nhưng không muốn để lộ sự ghen tị, nó cố bấm bụng làm thinh. Nhưng đến khi một thành viên trong băng “tứ quây” là thăng Quốc Ân cũng lộp lộp lên tiếng ca ngợi tài nghệ của Quý ròm thì “thi sĩ Hoàng Hôn” không tài nào nhịn nổi.

- Chả có gì hay ho cả - Lâm khịt mũi, oang oang chê bai – Thơ gì mà “lũy thừa” với “cơ số” loạn xì! Cái đó đâu phải là thơ!

Nhỏ Xuyên Chi bĩu môi:

- Chẳng lẽ ba thứ về châm chích người khác của bạn mới là thơ chắc?

Bị Xuyên Chi kê nguyên một cái tủ buýp-phê to đùng vô miệng, Lâm lúng túng có đến ba mươi giây. Nhưng nó không phải là đứa dễ đầu hàng. Đến giây thứ ba mươi mốt, nó nghĩ ra một kế, thản nhiên đáp:

- Tất nhiên những câu về của tôi không phải là thơ! Nhưng những bài vừa rồi của Quý ròm cũng không phải là thơ nốt!

Lâm chơi đòn “lường bại câu thương”. Nó không chấp nhận việc thơ của nó bị lên án tới tăm mặt mày, còn thơ của Quý ròm lại được tán tụng tận mây xanh. “Thi sĩ Hoàng Hôn” thà chết, và kéo “thi sĩ Bình Minh” chết theo.

Nhỏ Vành Khuyên vọt miệng “chất vấn”

- Thế thơ như thế nào mới là thơ?

Chỉ đợi có vậy, Lâm ung dung chỉ tay về phía Lan Kiều ngồi:

- Thơ của Lan Kiều mới là thơ thứ thiệt!

Thấy thăng Lâm tinh quái lôi mình ra làm bằng chứng chống lại Quý ròm, Lan Kiều chớp mắt áp ứng:

- Nhưng thơ của Quý ròm cũng... hay lắm! Lại có ích cho việc học tập nữa!

Sự gượng gạo trong lời khen của Lan Kiều không qua được mắt Quý ròm. Thật ra Quý ròm thừa biết mình không có năng khiếu thi ca. Trước đây thấy lan Kiều làm thơ đăng báo Khăn Quàng Đỏ, nó tưởng thơ là món dễ xơi. Nhưng sau khi gò lưng sáng tác và gặt hết thất bại này đến thất bại khác, nó mới hiểu ra làm thơ quả không giống chút gì với... làm toán!

Hai bài thơ Tiểu Long quảng cáo rôm rả nãy giờ, Quý ròm tự biết đó không phải là thơ đúng nghĩa. Đó chỉ là những bài văn vèo giúp cho nhỏ Diệp dễ nhớ các công thức toán mà thôi.

Vì vậy, nghe thằng Lâm chê bai, nó không giận. Ngược lại, nghe Lan Kiều khen thơ hay, nó cảm thấy áy náy làm sao!

- Bạn Lâm nói đúng đấy – Quý ròm hăng giọng – Những bài vừa rồi thực ra chẳng phải là thơ đâu!

Lan Kiều khẳng khẳng:

- Nhưng nó vẫn có ích cho việc học tập!

Tần “đế” luôn:

- Có ích hơn hẳn mấy câu vè của bạn Lâm!
- Không nên nói như thế! – Nhỏ Xuyên Chi gật gù – Thơ của Quý là “thơ giúp đời”, còn thơ của Lâm là “thơ báo đời” làm sao so sánh được!
- Cái gì là “thơ báo đời”?

Lâm giãy nảy, suýt chút nữa nó đã khóc thét. Nãy giờ nó đã chịu hết nỗi sự tấn công tới tấp của tụi bạn. Sự xui xẻo của mấy đứa trong băng “tứ quậy” càng khiến nó thêm điên tiết.

- Chứ không phải sao? – Nhỏ Hạnh neho mắt nhìn Lâm – Bạn tài sao bạn không làm thơ về học tập như Quý đi! Chỉ giỏi chọc ghẹo người khác!
- Tưởng gì! – Lâm bĩu môi “xì” một tiếng – Thơ thần như thế ai làm chả được. Đây chỉ không thèm làm thôi!
- Chỉ toàn nói phét!

Dưỡng bắt chước Lâm bĩu môi “xì” một tiếng rõ to khiến mặt thằng này tím lại:

- Ai bảo mày tao nói phét?

Dưỡng vênh mặt:

- Mọi người đều bảo!
- Được rồi! – Lâm nghiêng răng ken két – Đã thế ông làm cho mày coi!
- Ủ, Lâm làm đi! – Nhỏ Hạnh tùm tùm – Lâm và Quý mỗi người thử làm một bài về cách tìm tỉ số lượng giác của góc nhọn, xem thơ của ai dễ nhớ hơn!

Lâm thu năm đấm. Nó đấm một phát lên mặt bàn:

- Xong ngay!

Trái với sự sẵn sàng của Lâm, Quý ròm nhìn Hạnh, nhăn nhó:

- Này, sao Hạnh lại...

Nhỏ Hạnh nhoén miệng cười:

- Quý đã từng làm hàng chục bài thơ kiểu như thế này rồi, chẳng lẽ lại sợ?

Quý ròm khịt mũi:

- Không phải tôi sợ! Nhưng...
- Không “nhưng nhị” gì cả! – Tần hươ tay, bô bô – “Thi sĩ Bình Minh” nhất định phải cho “thi sĩ Hoàng Hôn” biết thế nào là lễ độ mới được!

Nhỏ Vành Khuyên hăng hái:

- “Bài làm” của Lâm và Quý sẽ được đăng lên báo tường của lớp. Và tất cả chúng ta sẽ làm trọng tài!
- Đúng rồi! Chúng ta sẽ làm trọng tài!

Nhỏ Vành Khuyên vừa tuyên bố xong, tụi bạn đồng thanh reo hò ầm ĩ.

Ba đứa trong băng “tứ quậ” cũng tỏ ra vô cùng hào hứng, nhất là Quới Lương. Quới Lương nãy giờ nơm nớp sợ nhỏ Xuyên Chi đem “tội lỗi” của thằng Lâm méc với cô Trinh, giờ thấy tình thế bỗng nhiên thay đổi, bèn vỗ tay đồng điệu:

- Thi làm thơ về lượng giác, hay lắm!

Lớp trưởng Xuyên Chi có vẻ quên khuấy lo lắng dọa dẫm của mình thật. Hoặc cũng có thể nó nhớ nhưng nó làm bộ quên đó thôi. “Thi sĩ Hoàng Hôn” đã đồng ý “cải tà quy chánh”, nó méc cô cũng chẳng để làm chi. Cho nên nó nói:

- Hai ngày sau, Quý và Lâm nộp bài nghe chưa!

Chương 3

Trên đường về, Quý rờm căn nhẫn nhỏ Hạnh:

- Hạnh bày ra trò này chi vậy? Tự nhiên lại xúi tôi thi làm thơ với thằng Lâm!

Nhỏ Hạnh cười:

- Tự nhiên sao mà tự nhiên! Có thể mới khiến bạn Lâm thôi chọc phá người khác chứ!
- Mặc nó! – Quý rờm vẫn chưa hết bực mình – Nó chọc phá thì báo với cô Trinh để cô trị tội nó.

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- “Thi sĩ Bình Minh” gì mà iu xiu thế! Mà phải nhân cơ hội này chứng minh cho tụi bạn trong lớp thấy tài thơ của mày chứ!

Quý rờm cười khỏ:

- Tao đã nói rồi, cái đó đâu phải là thơ!

Nhỏ Hạnh nhún vai:

- Thơ hay không thơ gì cũng được! Miễn sao bào của Quý dễ nhớ hơn bài của Lâm là Quý thắng.
- Thắng thì được giải gì? – Quý rờm “xì” một tiếng.
- Sao lại không được giải gì! – Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt – Hạnh sẽ đề nghị ban cán sự lớp trao giải. Gọi là giải... giải...
- Quả bóng vàng! – Tiểu Long vọt miệng.

Trong khi Quý rờm trừng mắt nhìn thằng mập thì nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Hạnh nghĩ ra rồi. Gọi là “giải thưởng lớn” về giúp bạn học tập!
- Hay lắm!

Tiểu Long vỗ tay reo. Còn Quý rờm thì liếc nhỏ Hạnh, làu bàu:

- Đúng là... lớp phó học tập có khác!

Nhỏ Hạnh đã nói là làm. Sáng hôm sau trong giờ ra chơi, nó cùng Xuyên Chi đứng lên long trọng tuyên bố sẽ trích quỹ lớp để tặng giải thưởng “giúp bạn học tập” cho “thi sĩ” nào được tập thể bình chọn.

Thằng Lâm đón nhận tin đó bằng vẻ hào hứng đặc biệt. Nó leo lên ghế chấp tay chào bốn phía, bô bô:

- Xin cảm ơn các bạn đã bỏ phiếu bình chọn bài thơ của tôi. Tôi hứa tiếp tục cố gắng phục vụ tốt hơn cho việc học tập của các bạn. Riêng giải thưởng hôm nay, tôi xin tặng lại cho bạn nào có gia cảnh khó khăn...

Nói xong, nó cúi xuống hai tay nâng chiếc cặp đang đặt trên bàn chia ra phía trước.

Quý Lương quá quen với những màn biểu diễn ngẫu hứng của bạn. Nó lập tức đứng lên đón chiếc cặp từ tay thằng Lâm, cúi gập đầu, trịnh trọng:

- Thay mặt cho Hội phụ huynh học sinh nhà trường, tôi xin cảm ơn nghĩa cử của thi sĩ...

Dù không ưa gì những màn chọc phá của băng “tứ quây” nhưng mỗi khi bọn này làm trò, cả lớp đều không khỏi ôm bụng cười bò.

Lớp trưởng Xuyên Chi quệt nước mắt:

- Tôi hy vọng “hoạt cảnh” hôm nay của bạn Lâm sẽ được tái hiện trong ngày trao giải chính thức!

Lâm nhơn nhơn:

- Đương nhiên rồi! Chính vì vậy tôi phải tập dợt trước đó chứ!

Ngay cả “thi sĩ Bình Minh” cũng không nhịn cười được trước trò nghịch ngợm của đôi thủ. Nhưng Quý ròm chỉ cười một chút rồi thôi. Sau đó nó tự ái nghĩ: Thằng Lâm này quả là huênh hoang! Nó cứ làm như giải thưởng đó nằm trong túi nó rồi hay sao ấy!

Lời chúc sau đó của nhỏ Xuyên Chi càng làm Quý ròm thêm giận dữ. Và nó cắn môi tự nhủ: “Để rồi xem!”. Nếu lúc đó cô Nga không xuống tới chắc “thi sĩ Bình Minh” cắn đập môi mình mất.

Bụng da sôi sục, vừa đi học về tới nhà là Quý ròm ngồi ngay vào bàn, lôi giấy bút ra làm thơ... dự thi. Buổi chiều cũng vậy, nó bỏ bég giấc ngủ trưa quen thuộc, ngồi lì trong phòng học cố làm cho xong.

Cho đến khi Tiểu Long gọi í ới trước cửa thì Quý ròm đã “sáng tác” xong bài thơ lượng giác:

Tìm “sin”: lấy đối chia huyền

“Cosin”: hai cạnh kề, huyền chia nhau

Tìm “tang”: lấy đối chia kề

“Cotang” ngược lại: lấy kề chia đối...

Tiểu Long vừa bước vô nhà, thấy Quý ròm cầm tờ giấy chạy ra, trở mắt hỏi:

- Gì thế? Lịch thi đấu bóng đá World Cup hả?

- Không phải! – Quý ròm phe phẩy tờ giấy trước mặt bạn, hớn hờ khoe – Đây là bài thơ lượng giác!

Tiểu Long lật đặt chìa tay:

- Đưa tao đọc thử coi!

Trong khi Tiểu Long “thường thức” bài thơ thì Quý ròm nhìn lom lom vô mặt bạn, hồi hộp thăm dò phản ứng. Và nó như mở cờ trong bụng khi thấy bạn mình không ngót gục gà gục gặc. Nếu thơ không hay, chẳng ai gục gặc làm chi cho mõi cổ! Quý ròm phấn khởi nhủ thăm và khoan khoái quan sát nét mặt rạng rỡ của thằng mập.

Nhưng Tiểu Long chỉ rạng rỡ có ba câu đầu. Đến câu thứ tư, cặp lông mày nó đột nhiên nhăn tít.

- Sao lạ vậy nè? – Tiểu Long ngược mắt lên khỏi trang giấy – Tìm “cotang” sao lại lấy cạnh kề chia đôi? Mày có nhầm không đây?

Quý ròm nhe răng cười:

- “Chia đôi” ở đây không phải là “chia hai” mà là “chia đôi”! Muốn tìm “cotang” thì phải lấy cạnh kề chia cho cạnh đối, ý của câu thơ là như vậy, hiểu chưa?

Tiểu Long giương mắt éch:

- Thế sao mày không viết “chia đôi” mà viết “chia đôi”?
- “Chia đôi sao được mà “chia đôi” – Quý ròm nhăn nhó – Đây là thơ lục bát, chữ cuối câu tám không thể có thanh trắc được.

Tiểu Long thở dài:

- Nhưng viết “chia đôi” rất dễ gây hiểu lầm...

Quý ròm nhún vai:

- Tính tỉ số lượng giác của góc nhọn không có trường hợp nào chia đôi, chỉ có cạnh này chia cho cạnh kia, vì vậy không thể gây hiểu lầm được!

Nghe Quý ròm phân tích một hồi, Tiểu Long thôi ngay thắc mắc. Tuy vậy, nó không tin một bài thơ trong đó hai chữ “chia đôi” bị biến thành “chia đôi” lại có thể đoạt giải! Nhưng Tiểu Long chỉ nghĩ trong bụng thế thôi, chứ nó không nói ra miệng. Nó không muốn làm Quý ròm cụt hứng.

Khi nghĩ như vậy Tiểu Long không ngờ bài thơ của Quý ròm lại được bạn bè hoan nghênh nhiệt liệt.

Sáng hôm sau, Quý ròm vừa dán bài thơ lên tờ báo tường treo ở cuối lớp, tụi bạn đã xúm đen xúm đỏ trước tờ báo nhao nhao bình phẩm.

Minh Vương xuýt xoa:

- Bài thơ hay ghê!

Nhỏ Hiền Hòa phụ họa:

- Không những hay lại còn dễ thuộc nữa!

Đỗ Lễ thắc mắc:

- Nhưng tìm “cotang” tại sao lại “lấy kẻ chia đôi”

Minh Vương tỏ thông thái:

- “Đôi” ở đây tức là “đổi” đấy!
- Thế sao không viết “chia đổi” mà viết “chia đôi”? – Đỗ Lễ tiếp tục tròn mắt.

Thấy Đỗ Lễ khờ khờ giống hệt mình hôm qua, Tiểu Long ngửa ngáy quá chừng, liền vọt miệng:

- Thơ lục bát chữ cuối câu tám không thể có thanh trắc nên không viết là “đổi” được!
- Tiểu Long nói đúng đó! – “Thi sĩ” Lan Kiều lên tiếng xác nhận – Hai chữ “chia đôi” trong câu này phải hiểu là “chia đổi”!
- Thì ra vậy! – Đỗ Lễ gật gù, có vẻ áy náy về sự dốt thơ của mình.
- Ha ha! – Giọng cười chế giễu của thằng Lâm thành linh vang lên – “Đổi” là “đổi”, “đôi” là “đôi”, làm quái gì có chuyện chữ này thay cho chữ kia được!
- Sao lại không được? – Tiểu Long hừ mũi.
- Tao nói không được là không được! – Lâm vênh mặt – Chỉ có kiểu “*thơ vắt trên cành thơ chạy loanh quanh*” mới đổi lung tung thế thôi!

Tiểu Long mím môi:

- Thế bài thơ của mày đâu? Bữa nay là hạn chót rồi!

Lâm khoát tay:

- Đừng vội! Lát ra chơi mày sẽ thấy bài thơ tuyệt tác của tao!

Quả nhiên, trông vừa đánh từng từng, cả lớp còn chưa kéo ra hết, trên tờ báo tường đã xuất hiện một bài thơ nằm chềm chệ cạnh bài thơ của Quý rôm. Minh Vương phát hiện ra điều đó trước tiên.

- A, thơ của “thi sĩ Hoàng Hôn”!

Tiếng Minh Vương reo lên khiến tụi bạn đang dồn cụ chỗ của lớp rần rần kếp trở xuống dãy bàn chót.

Thằng Cung họa sĩ nhanh chân nhất. Nó phóng tới trước tờ báo, nhắm đọc một hai câu, bỗng la toáng:

- Thơ gì kỳ thế này!

Tiếng la của Cung càng khiến tụi bạn tò mò tròn mắt đọc:

- *Tìm “tang” lấy đôi chia kẻ*
“Cotang” lấy kẻ chia đôi là xong!

Bài thơ chỉ có hai câu, bên dưới ghi “thi sĩ Hoàng Hôn”.

Bài thơ khiến tụi bạn ôm bụng cười bò.

Thằng Tàn tỏ trường tỏ 1 thét be be:

- Ôi trời ơi! Thơ nói lái anh em ơi!

Nhỏ Vành Khuyên cười rúc rích:

- Lâm làm thơ về học tập hay thật đấy!

Tiểu Long tức thẳng lâm chuyện cãi cò lúc này, tính cả khía nó một câu nhưng chưa kịp mở miệng thì Lâm đã nhảy dựng, mặt đỏ gay:

- Đứa nào? Đứa nào giả mạo?

Tiếng hét của Lâm khiến tụi bạn ngơ ngác:

- Giả mạo gì?

Lâm bốc khói ra đằng mũi:

- Giả mạo tao chứ giả mạo gì! Đây đâu phải là thơ của tao!

Vừa nói, Lâm vừa cho tay vào túi áo lôi ra một tờ giấy. Nó phe phẩy tờ giấy trước mặt:

- Đây mới là tuyệt tác của “thi sĩ Hoàng Hôn” nè!

Tần chìa tay:

- Đưa coi nào!
- Khỏi! – Lâm từ chối – Để tao dán lên báo cho cả lớp coi chung luôn! Bài thơ này chắc chắn ăn đứt bài thơ của Quý rôm!
- Chỉ nói phét!

Tần bấu môi “xì” một tiếng. Nó chẳng ưa gì tật huênh hoang của Lâm.

Nhưng khi Lâm dán bài thơ lên báo, Tần bước lại nhằm đọc một hồi, đầu không khỏi gật gù:

- Ủ, cũng được đấy!
- Được thế nào mà được! – Lâm uốn ngực – Hay tuyệt cú mèo đi chứ lì!

Quới Lương hòa theo:

- Thật không chê vào đâu được!

Hải quần vung tay:

- Hay hơn thơ của “thi sĩ Bình Minh” gấp ngàn lần!

Quốc Ân cổ vục “gà nhà” bằng cách gí sát mắt vào bài thơ, đọc oang oang:

- *Đối chia kẻ là “sin” thấy rõ*
Kẻ chia huyền ta có “cosin”
Còn “tang”: kẻ dưới đối trên
“Cotang”: đối dưới kẻ trên đó mà!

Rồi hớn hờ bình luận:

- Thơ cỡ này đến Ngô Tất Tố cũng phải ngả nón bái phục!

Nhỏ Vành Khuyên cười hi hi:

- Ba hoa cũng không biết cách! Ông Ngô Tất Tố viết văn chứ có làm thơ bao giờ đâu!

Trong khi Quốc Ân chết đứng trước cú đòn hiểm của nhỏ Vành Khuyên thì “thi sĩ Hoàng Hôn” ứng biến nhanh như máy. Nó tỉnh khô:

- Ai chả biết ông Ngô Tất Tố là nhà văn! Nhưng chính vì không biết làm thơ cho nên ông phục các nhà thơ đó chứ!

Nhỏ Hiền Hòa nãy giờ không nói gì, bồng vọt miệng:

- Nhưng dù thơ của bạn Lâm có được nhà văn Ngô Tất Tố bái phục sát đất đi nữa thì vẫn không bằng thơ của bạn Quý!

Nhận xét của Hiền Hòa làm Lâm suýt chút nữa bắn vọt lên trần nhà như pháp thẳng thiên. Nó nắm chặt tay, giọng tức tối:

- Này, này! Bạn đừng có thiên vị trắng trợn như thế chứ! Thơ của tôi “kề” ra “kề”, “đôi” ra “đôi”, chứ đâu có “chia đôi”, “chia hai” loạn cào cào như thơ của Quý ròm!

Nhỏ Hiền Hòa nhún vai:

- Nhưng dù sao đi nữa thơ của bạn Quý vẫn dễ thuộc dễ nhớ hơn!
- Trời ơi là trời! – Lâm dang hai tay – Đó là do trí nhớ của bạn bị trục trặc chứ đâu phải do thơ của Hoàng Hôn này kém cỏi!

Rồi như không nén được uất ức, Lâm quay sang nhỏ Xuyên Chi, kêu oan:

- Bạn là lớp trưởng, bạn phân xử giùm đi! Giữa tôi và Quý ròm, rốt cuộc ai xứng đáng được nhận “giải thưởng lớn” của lớp?

Lớp trưởng Xuyên Chi chưa kịp phát biểu, Quới Lương, Quốc Ân và Hải quân đã đồng thanh:

- Dĩ nhiên là “thi sĩ Hoàng Hôn”!

Tần, Dương và nhỏ Hiền Hòa, ba đứa chung bàn ở tổ 1, liền nhất loạt phản kích:

- Đương nhiên là “thi sĩ Bình Minh”!
- Thôi, thôi, các bạn đừng cãi nhau nữa! – Nhỏ Hạnh bước tới một bước, hắng giọng – Theo tôi, cả hai bài thơ đều đạt yêu cầu...

Lâm nhìn lớp phó học tập, méo xệch miệng:

- Bạn nói vậy nghĩa là...

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Nghĩa là cuộc thi này bất phân thắng bại! Muốn xác định “giải thưởng” thuộc về ai, cần phải có một cuộc thi thứ hai!

Rồi không để “thi sĩ Hoàng Hôn” ca cẩm, nhỏ Hạnh lướt mắt nhìn khắp lớp:

- Hạnh nói vậy, các bạn có đồng ý không?
- Đồng ý! Đồng ý!
- Thi tiếp! Thi tiếp!

Cả lớp nhao nhao khiến “thi sĩ Hoàng Hôn” nhăn nhó đưa tay bịt tai lại.

Chương 4

Thấy Quý ròm hấp tấp phóng lại chân cầu thang, không đợi mình kịp gửi xe, Tiểu Long la oai oái:

- Đợi tao với! Mà làm trò gì thế?

Chân vẫn không ngừng bước, Quý ròm đáp bằng giọng hậm hực:

- Tao phải hỏi tội Hạnh mới được! Tự dừng lại bắt tao thì tới thi lui với thằng Lâm ba hoa kia!
- Thế thì sao?
- Không sao cả! – Quý ròm vẫn hậm hằm – Nhưng tao không thích!

Tiểu Long dúm vội chiếc xe đạp bên quầy thuốc lá quen rồi lật đật đuổi theo bạn:

- Hay mày sợ thua thằng Lâm?

Câu nói của Tiểu Long làm Quý ròm dừng phắt lại. Nó nhìn bạn, mắt long lên:

- Ai bảo mày vậy?

Tiểu Long tùm tùm:

- Nếu không thế, việc gì mày phải bức mình?

Quý ròm hừ giọng:

- Tao không ưa nổi cái miệng lúc nào cũng ba hoa của nó! Thơ thì chẳng hay hóm gì mà cứ luôn miệng chê bai người khác!
- Mặc nó! – Tiểu Long kéo tay bạn – Dù sao thì keo vừa rồi nó cũng đâu có thắng nổi mày!
- Thắng thế quái nào được! – Quý ròm đấm tay lên bộ ngực lép kẹp – Bất phân thắng bại đã là phúc ba đời nhà nó! Nhưng nó cũng chỉ gặp may có thể thôi! Cuộc thi tới, thế nào nó cũng thua sát ván!

Tiểu Long liếc bạn, thấy “thi sĩ Bình Minh” ba hoa đâu có kém gì “thi sĩ Hoàng Hôn”. Vậy mà “thi sĩ Bình Minh” lại không chịu được “thi sĩ Hoàng Hôn”, thế mới kỳ!

- Mày chắc thắng đến thế sao? – Tiểu Long ngập ngừng hỏi.

Quý ròm chém tay vào không khí:

- Một trăm phần trăm!
- Lại dóc!
- Tao chả dóc! – Quý ròm bặm môi – Lần tới thi tiếng Anh. Mà tiếng Anh thì thằng Lâm đứng bết lớp!
- Nó có thể đi hỏi!

Quý ròm nhún vai:

- Nó chả chơi thân với ai, ngoài băng “tứ quậy” học hành lèm nhèm! Nó chỉ có thể hỏi thằng Quới Lương, và thằng Quới Lương dứt khoát sẽ chỉ bậy!

Trong khi Quý ròm cười hà hà thì Tiểu Long thò tay bấm chuông cửa.

Thằng Tùng đứng trước, con Tai To lót tót đứng sau, cả hai hấp tấp chạy ra.

- Chị Hạnh có nhà không, Tùng? – Tiểu Long hỏi.
- Hai anh vô đi! – Tùng mở cửa, đôn đả - Chị Hạnh ở trên gác!
- Chỉ học bài hả?
- Không, chỉ đang tiếp bạn.

- Ai vậy? Chị Văn Châu hả?
- Không! Anh bạn này lạ lắm, mới đến đây lần đầu!
- Ai vậy kìa?

Tiểu Long và Quý ròm lăm bắm và bước lại chỗ cầu thang dẫn lên gác.

Lúc đó có nằm mơ Tiểu Long và Quý ròm cũng không thể tưởng tượng nổi người khách quý đang ngồi “đàm đạo” với nhỏ Hạnh trên gác lại chính là “thi sĩ Hoàng Hôn”.

Vừa ló đầu khỏi sàn gỗ, thấy thằng Lâm đang ngồi khúm núm trước mặt nhỏ Hạnh, Quý ròm bất giác đưa tay dụi mắt. Còn Tiểu Long thì khịt khịt mũi lia lịa.

Nghe tiếng động, chủ khách đồng loạt quay lại.

- A, chào hai ông bạn! – Lâm toét miệng – Mời vô chơi!

Quý ròm hằm hằm:

- Mà đi đâu đây?
- Trời! Mà có lộn không đấy? – Lâm kêu lên, nó chả buồn gọi Quý ròm là “ông bạn” nữa – Đây là nhà Hạnh chứ đâu phải nhà mà mà ra oai ghê thế!

Tiểu Long không buồn cãi cọ với Lâm. Nó đưa mắt nhìn Hạnh ra ý hỏi.

- À, Lâm vừa mới đến! – Nhỏ Hạnh cười cười – Lâm đến gặp Hạnh để... trao đổi chuyện học tập!

Nhỏ Hạnh không mở miệng còn đỡ. Nhỏ Hạnh càng giải thích, hai đứa bạn nó càng ngẩn tò te. Thằng Lâm ham chơi ham quậy phá kia quan tâm đến chuyện học tập đã là chuyện lạ. Quan tâm đến mức tìm đến tận nhà nhỏ Hạnh để “trao đổi” lại càng lạ hơn.

Tiểu Long ngệt mặt:

- Hạnh nói thật đấy hả?

Nhỏ Hạnh chưa kịp đáp, Lâm đã cười hê hê:

- Thằng mập này hỏi lạ thật! Một học sinh chăm chỉ như tao đến nhà lớp phó học tập để trao đổi về bài vở là chuyện hoàn toàn chính đáng, vậy mà mà còn nghi ngờ!
- Mà mà chăm chỉ! – Quý ròm chìa cùi chỏ - Chăm chỉ cái này nè!

Như để đánh tan sự thắc mắc của hai bạn, nhỏ Hạnh vội nói rõ:

- Lâm đến hỏi về quy tắc phát âm chữ “s” và “es” trong tiếng Anh để “phổ thơ” đó mà!

Quý ròm buột miệng “à” một tiếng:

- Ra vậy!

Rồi quay sang Tiểu Long, nháy mắt:

- Mà nói thiêng ghê!

Lâm cười cười nhìn Quý ròm:

- Mà tới đây cũng với mục đích như vậy chứ gì!
- Bậy! – Quý ròm vừa dụi xuống đã sừng cồ - Mà đừng có suy bụng ta...

Quý ròm chưa nói hết câu, Tiểu Long đã kéo tay bạn:

- Thôi, mặc nó, cái làm gì! Ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh đi rồi có gì từ từ... thương lượng!

Thấy thằng mập can gián mình bằng một câu nói “thuông” trong phim kiếm hiệp, Quý ròm phì cười:

- Ăn bánh cái đầu này! Bánh đâu mà ăn?
- Cả nước cũng không có mà uống! Nãy giờ tao chỉ thấy có mỗi cái bình trên bàn, chả rõ Hạnh giấu mấy cái ly ở đâu!

Rồi “thi sĩ Hoàng Hôn” tức cảnh ngoác miệng ngâm nga:

- *Có bình mà chẳng có ly*

Làm sao cho nước nó... đi vào mồm!

Câu thơ của thằng Lâm khiến ba đứa kia không nhịn được cười.

Trong khi nhỏ Hạnh chạy lại chỗ đầu cầu thang, kêu toáng:

- Tùng ơi! Cầm giùm lên cho chị mấy cái ly đi em!

Thì Quý ròm quên phắt “thi sĩ Hoàng Hôn” là “đại kinh địch” của mình, bật một ngón tay khen:

- Phải nói là ba loại thơ kiểu này, mày là hạng nhất!
- Thơ về học tập cũng thế thôi! – Lâm vênh mặt – Thơ nào tao chẳng hạn nhất!
- Cái đó thì chưa chắc! – Quý ròm nhếch mép – Mày đừng có được đằng chân lân đằng đầu!
- Để rồi xem! Kỳ tới thế nào tao cũng giật “giải thưởng lớn” trước mũi mày!

Lâm vừa nói vừa đứng lên. Nó nhìn Hạnh:

- Tôi về đây! Cảm ơn Hạnh nhiều nghe!
- Ngồi lại uống nước đã!
- Thôi! Có Tiểu Long và Quý ròm ngồi lại “uống miếng nước, ăn miếng bánh” là đủ rồi! Tôi phải về lo làm thơ giật giải đây!

Lâm vừa đáp vừa cười, nụ cười của nó trông “gian tà” không thể tả.

Nhỏ Hạnh đưa thằng Lâm ra cửa, vừa trở lên gác đã chạm bộ mặt nhăn nhó của Quý ròm.

- Quý sao thế? – Nhỏ Hạnh chớp mắt.
- Hạnh đừng làm bộ! – Quý ròm cau có – Hạnh nói giáo cho giặc hả?
- Lâm đâu phải là giặc!
- Nhưng nó ở tổ khác! Tại sao Hạnh giúp tổ khác chống lại tổ mình?

Nhỏ Hạnh vẫn điềm nhiên:

- Quý nói vậy không đúng! Đây là cuộc thi tài giữa “thi sĩ Bình Minh” và “thi sĩ Hoàng Hôn” chứ đâu phải cuộc đua tranh giữa hai tổ học tập!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Quý ròm càng nổi điên. Nó sầm mặt tuyên bố:

- Nếu vậy tôi không thi nữa!
- Như vậy là Quý tự động rút lui?

- Ủ, tôi rút lui!

Nhỏ Hạnh nhìn chăm chăm vào mặt bạn:

- Như vậy là Quý nhận thua!

Quý ròm gật đầu:

- Ủ, tôi nhận thua!

Thấy kẻ khích tướng của mình không ăn thua, nhỏ Hạnh nhú mày loay hoay nghĩ cách. Nó vỗ trán một hồi rồi nói:

- Như vậy là Quý không thương bạn bè?

Lời “kết tội” nặng nề của nhỏ Hạnh khiến Quý ròm trở mặt:

- Hạnh nói gì thế? Tôi không thương bạn bè hồi nào?
- Chứ gì nữa! – Nhỏ Hạnh nhún vai – Nếu Quý chấp nhận thua Lâm tức là Quý không thương bạn bè!

Quý ròm cười hì hì:

- Hạnh lại định giờ trò gì nữa đây? Tôi nói trước, tôi không có mắc bẫy Hạnh đâu đấy!
- Hạnh không giăng bẫy đâu! Hạnh nói thật mà!

Nhỏ Hạnh nghiêm nghị nói. Rồi để cho nghiêm nghị hơn nữa, nó trịnh trọng đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi nói:

- “Thi sĩ Hoàng Hôn” nổi tiếng về tài gì?

Quý ròm nhanh nhẩu:

- Về tài quậy phá!

Nhỏ Hạnh hỏi tiếp:

- Quậy phá như thế nào?
- Đặt vé chế giễu thiên hạ!
- Hoàn toàn đúng! – Nhỏ Hạnh gật gù – Thế nạn nhân gần đây nhất của “thi sĩ Hoàng Hôn” là ai?
- Đặng Đạo! – Quý ròm tiếp tục đáp như cái máy.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Thế Quý có biết tại sao từ đó đến nay, Lâm không chọc phá thêm người nào nữa không?
- Biết rồi! – Quý ròm méo xệch miệng, tới đây thì nó đã hiểu cô bạn lém lỉnh định dẫn nó đến đâu – Ý Hạnh muốn nói vì phải tập trung đầu óc vào cuộc thi tài nên thằng Lâm không rảnh rỗi để quậy phá thiên hạ chứ gì?
- Chứ còn gì nữa! – Nhỏ Hạnh cười duyên – Nếu bây giờ Quý rút lui khỏi cuộc thi. Lâm sẽ tiếp tục những trò nghịch tình và khôi đứa sẽ trở thành nạn nhân của nó!

Quý ròm ỉu xiu:

- Có nghĩa là tôi không được rút?
- Đúng vậy! Vì “hòa bình thế giới”, Quý không được rút!
- Có nghĩa là tôi phải đưa cái thân còm ra gánh đỡ nỗi đau cho... nhân loại?

Giọng điệu ai oán của Quý ròm khiến Hạnh phì cười:

- Không đến mức như vậy đâu!

Tiểu Long nổi hào khí, nó đứng bật lên khỏi ghế:

- Tao sẽ gánh chịu chung với mày!
- Gánh chịu chung cái đầu mày! – Quý ròm hừ mũi – mày “ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh” đi, đừng có xía vô chuyện của tao!
- Ô, ơ, cái thằng này! – Tiểu Long há hốc miệng.
- Còn “ơ, ơ” gì nữa! – Quý ròm quắc mắt – Mày có biết làm thơ không mà đòi gánh chịu chung?

Câu hỏi vặn của Quý ròm làm Tiểu Long ứ ớ. Nó lúng túng đưa tay quẹt mũi: Ủ ờ, đây là cuộc thi thơ chứ đâu phải thi... gánh nước mà đòi đưa lưng ra gánh giúp!

Chương 5

Cách phát âm chữ “s” và “es” trong danh từ số nhiều của tiếng Anh khá... lộn xộn. Khi thì “xờ”, khi thì “zờ”, khi thì “i-zờ”, có tới ba, bốn kiểu khác nhau. Tất nhiên bọn học trò đa số phát âm loạn cào cào.

Và thằng Lâm là một trong những đứa phát âm bết bát nhất. Vậy mà bây giờ nó buộc phải làm thơ để “dạy” thiên hạ phát âm cái chữ “s” và “es” quái quái này cho đúng, quả là oái oăm!

Thoạt đầu, khi nghe nhỏ Hạnh ra “đề thi”, Lâm giật bắn người. Nó cảm chắc phen này sẽ bị Quý ròm qua mặt. Quý ròm là “thần đồng toán” nhưng những môn học khác cũng đều thuộc loại giỏi. Lẹt đẹt như nó mà thi tiếng Anh với Quý ròm chẳng khác nào thi đấu võ với Tiểu Long, thua là cái chắc!

Quới Lương, Quốc Ân, Hải quân, ba đứa bạn nó trình độ tiếng Anh cũng không khá gì hơn nó, nó chẳng mong nhờ vả. May làm sao, đến phút chót, Lâm chợt nghĩ ra chuyện cầu cứu nhỏ Hạnh.

Nhỏ Hạnh tuy chơi thân với Quý ròm nhưng là lớp phó học tập. Tính tình nhỏ Hạnh xưa nay hiền lành, hay giúp đỡ bạn bè. Nhỏ Hạnh lại nổi tiếng là “nhà thông thái”, là “bộ từ điển biết đi”, hỏi nhỏ Hạnh cũng như... tra từ điển, chẳng có gì phải xấu hổ.

Nghĩ vậy, nên Lâm tìm đến nhà nhỏ Hạnh. Nó không dám hỏi nhỏ Hạnh tại lớp, sợ tụi tổ 3 trêu chọc. Và quả như nó nghĩ, nhỏ Hạnh tiếp nó rất niềm nở và sau khi biết được mục đích của nó, nhỏ Hạnh đã ghi cặn kẽ ra giấy những điều nó cần. Lúc Tiểu Long và Quý ròm xuất hiện, Lâm đã bỏ tọt tờ giấy vào túi áo từ đời tạm hoánh rồi.

Quới Lương không biết gì về chuyện đó nên thấp thòm tới gặp Lâm:

- Sao rồi mày?
- Sao chuyện gì?
- Bài thơ về tiếng Anh đó! – Quới Lương lộ vẻ lo lắng – Mày làm sắp xong chưa?
- Sắp xong rồi!

Quới Lương ngạc nhiên:

- Mà tra trong sách hả?

Lâm vung tay:

- Tao chả cần tra cứu gì cả! Cách phát âm các danh từ số nhiều này ai mà chả biết!

Sự thông thái đột xuất của Lâm khiến Quới Lương tròn xoe mắt:

- Vậy sao tuần trước mày đọc sai be sai bét, chỉ được có 2 điểm?

Lâm không ngờ thằng bạn thân thiết của mình lại hỏi một câu... thiếu thân thiết như thế. Ngắc ngư mắt một lúc, nó mới tặc lưỡi khỏa lấp:

- À, tại bữa đó tao... quên! Thỉnh thoảng tao vẫn hay quên như vậy!

Quới Lương cười hì hì:

- Mày quên hoài chứ thỉnh thoảng cái cóc khô gì!
- Nhưng bây giờ thì tao nhớ!

Lâm nổi khùng. Rồi như để chứng minh cái sự nhớ của mình, nó ngoác miệng ra rả đọc:

- “S” *kia fải phát thành “xờ”*,

Ngoài ra vẫn phải đọc “zờ” như nhau!

Rồi quay sang Quới Lương, nó hấp háy mắt:

- Hay không?

Quới Lương gật đầu:

- Hay!

Khen “hay” xong, nó lại nghệt mặt ngơ ngác:

- Nhưng tao... chả hiểu gì cả!
- Có gì đâu mà không hiểu! – Lâm khoa tay giảng giải – Này nhé, chữ “s” nếu đứng sau những phụ âm điếc như K, F, P, T phải đọc là “xờ”. Còn khi chữ “s” đứng sau các nguyên âm và sau các phụ âm khác, nghĩa là trong tất cả những trường hợp còn lại, phải đọc là “zờ”! Hiểu chưa?
- Vẫn chưa hiểu! – Quới Lương thật thà – Những điều đó thì liên quan gì đến hai câu thơ vừa rồi?
- Sao lại không liên quan? – Lâm nhấn nhó – K, F, P, T tức là “kia fải phát thành”! “S” *kia fải phát thành “xờ”* nghĩa là chữ “s” mà đứng sau K, F, P, T phải đọc là “xờ”...

Đến lúc này cái đầu óc chậm chạp của Quới Lương chợt sáng ra. Nó gật đầu lia lịa, không để Lâm giảng tiếp:

- Tao hiểu rồi! Câu thơ thứ hai có nghĩa là ngoài bốn trường hợp trên, những trường hợp còn lại đều phải đọc là “zờ” tất?

Lâm cười sung sướng:

- Chứ gì nữa! *Ngoài ra vẫn phải đọc “zờ” như nhau* mà lại!

Quới Lương phục bạn quá xá. Nó không ngờ thằng Lâm quanh năm bị điểm kém môn Anh lại giỏi giang như vậy! Chắc là thằng này nó “giỏi ngầm”, nghĩa là giỏi nhưng vẫn làm bộ kém, vẫn lãnh điểm 2 đều đều... lừa mọi người chơi! Quới Lương nghĩ bụng, và không nén được, nó nhìn Lâm bằng cặp mắt lé xệ:

- Mày giỏi ghê!

Lâm chớp mắt:

- Còn phải nói!

Quới Lương lại buột miệng xuýt xoa:

- Giỏi hơn thầy Thừa nữa!

Lâm ưỡn ngực:

- Còn phải...

Nhưng lần này, Lâm không kịp nói hết câu. Dù đang cao hứng, nó cũng chợt nhớ ra nó không thể tự nhận mình giỏi hơn thầy Thừa dạy Anh văn được, nhất là mới tuần trước đây, thầy Thừa vừa phết cho nó con 2, kèm theo một lô những lời rầy la, quở trách.

Về ngập ngừng của Lâm khiến Quới Lương ngẩn ra mất một hồi. Nhưng rồi nó chợt hiểu.

- À, tất nhiên là mày không thể giỏi hơn thầy Thừa được! – Quới Lương vỗ vai bạn – Tao nói là nói chuyện khác. Về chuyện làm sao giúp học sinh nhớ cách phát âm chữ “s” thì mày giỏi hơn, đúng không?

Mặt Lâm tươi lên:

- Ờ, ờ... cái này thì đúng!

Quới Lương tiếp tục tán dương bạn:

- Phải công nhận câu thơ của mày dễ nhớ ghê! Tao chỉ nghe qua một lần là thuộc!

Lâm hớn hờ:

- Đâu, mày đọc nghe coi!

Quới Lương lim dim mắt nhắc lại hai câu thơ một cách trơn tru.

Lâm khoái chí:

- Mày thông minh ghê! Với trí nhớ như vậy, nếu... chịu học bài, chắc chắn mày chỉ liếc thoáng qua là thuộc!

Quới Lương là đứa cứ mỗi lần bị kêu lên bảng dò bài là đứng ấp a ấp úng hàng buổi, câu nọ xọ câu kia. Lâm thừa biết điều đó mặc dù đang tăng bốc bạn lên tận mây xanh, nó vẫn kịp thêm vào mấy chữ “nếu chịu học bài” để lương tâm khỏi cắn rứt.

Quới Lương không cần quan tâm đến ý tứ trong lời khen của bạn. Từ bé đến lớn, chưa từng có ai khen nó thông minh. Nay “thi sĩ Hoàng Hôn” khen nó như vậy, mặc dù thi sĩ khen nó chỉ bởi nó thuộc thơ của thi sĩ, cũng đủ làm nó cảm động muốn rơm rớm nước mắt rồi. Và nó nhìn thằng Lâm, khịt khịt mũi:

- Thơ của mày cũng hay tuyệt!

Hai đứa cứ thế khen qua khen lại. Trước nay, chúng cũng đã từng khen nhau nhiều lần. Khen nhau về tài chạy nhảy, về các màn chọc phá và các trò nghịch tình khác. Nhưng hôm nay lần đầu tiên chúng ca ngợi nhau về học tập. Vì vậy, chúng thấy lần này có cái gì đó khác biệt. Một niềm vui mới mẻ và lạ lẫm len vào hồn khiến chúng vừa ngượng ngùng lại vừa thích thú. Trong một thoáng, Lâm và Quý lương quên hẳn trong học kỳ một vừa rồi, chúng thuộc vào nhóm những học sinh bị xếp loại yếu trong lớp.

Khi cơn phấn khích dịu xuống, Quý Lương sức nhớ đến mục tiêu trước mắt:

- Phen này chắc chắn Quý ròm phải chào thua mày!

Lâm vùng tay

- Chắc chắn rồi!
- Thơ của nó không thể nào dễ hơn!
- Dĩ nhiên là vậy!
- Và mày sẽ ăn “giải thưởng lớn” về giúp bạn học tập!

Lâm cười tít mắt:

- Mày đoán giỏi ghê!

Hôm nay “thi sĩ Hoàng Hôn” thật hào phóng lời khen. Và cũng thật hào phóng tiếng cười.

Nhưng qua ngày hôm sau, Lâm hết cười nổi. Qua ngày hôm sau, nó đau khổ nhận ra nó vẫn không chiến thắng được “thi sĩ Bình Minh” trong cuộc thi thứ hai.

Khi nó và Quý ròm dán bài thơ lên tờ báo tường ở cuối lớp, tụi bạn xúm lại bình phẩm mỗi đứa một cách.

Rất cuộc khi nhỏ Hạnh lấy ý kiến tập thể, một nửa lớp bầu cho bài thơ của nó, một nửa lớp bầu cho bài thơ của Quý ròm.

Nhỏ Hiền Hòa nhận xét:

- Bài thơ của bạn Lâm phần nói về cách phát âm chữ “s” thì dễ nhớ nhưng phần nói về cách phát âm chữ “es” lại không hay bằng bạn Quý!

Đặng Đạo gật gù tán đồng:

- Bạn Hiền Hòa nói đúng! Tôi cũng thấy phần nói về cách phát âm chữ “es” của bạn Quý dễ thuộc hơn nhiều!

Rồi nó hứng chí đọc:

- Ôi vô ích
Đọc là “zờ”
Còn “i-zờ”
Cho êm giọng...

“Ôi vô ích” là O, V, I, cái đuôi “es” đứng sau ba chữ này phải đọc là “zờ”, còn nếu đứng sau C, E, G... tức “cho êm giọng...”, phải đọc là “i-zờ”. Trong thâm tâm, “thi sĩ Hoàng Hôn” cũng cảm thấy về phần này, bài thơ của “thi sĩ Bình Minh” gãy gọn và dễ nhớ hơn bài thơ của mình.

Nhưng thầy Đặng Đạo đem thơ của đôi thủ ra đọc oang oang ngay trước mũi mình như để chọc tức, Lâm nóng mặt cắt ngang:

- Dẹp mày đi! Mày thù tao chuyện đặt về chọc tạt ngủ gục của mày bữa trước nên tìm cách chê thơ tao chứ gì!

Lời kết tội vô cớ của Lâm làm Đặng Đạo tức muốn xịt khói lỗ tai. Nhưng nó chưa kịp phản ứng, thằng Tần đã lên tiếng bênh vực:

- Bạn Lâm nói vậy không đúng! Thực tình tôi cũng thấy thơ của “thi sĩ Bình Minh” hay hơn thơ của “thi sĩ Hoàng Hôn”! Hi hi!
- Thơ của “thi sĩ Hoàng Hôn” hay hơn! – Quới Lương ông ổng phản kích.

Thằng Dưỡng gân cổ:

- Thơ của “thi sĩ Bình Minh” hay hơn gấp tỉ lần!

Sự so sánh của Dưỡng làm Quốc Ân nổi khùng. Nó chìa cùi chỏ:

- Gấp tỉ lần cái này nè! “Thi sĩ Bình Minh” chỉ đáng xách dép cho “thi sĩ Hoàng Hôn” thôi!
- Thôi thôi, đủ rồi! – Thấy tình hình càng lúc càng lộn xộn và cuộc bình phẩm thơ văn có khuynh hướng trở thành cuộc đấu võ mồm với đủ loại ngôn ngữ thiếu chọn lọc, nhỏ Hạnh vội lên tiếng – Các bạn đã xem cả hai bài thơ, vậy theo các bạn ai là người xứng đáng đoạt giải?

Phe thằng Lâm nhao nhao:

- “Thi sĩ Hoàng Hôn” xứng đáng đoạt giải!

Phe thằng Dưỡng inh ỏi:

- “Thi sĩ Bình Minh” đoạt giải là xứng đáng!

Đa số còn lại tỏ ra khách quan hơn:

- Mỗi bài hay một nửa! Bằng nhau!
- Vậy là hòa! Tỉ số “hai đều”!
- Sao lại “hai đều”
- Lần trước nữa chi! Lần trước hai bên cũng bắt phân thắng bại!

Quới Lương giật tay Lâm:

- Tụi nó thiên vị! Lẽ ra mày đoạt giải mới đúng!

Quốc Ân và Hải quần hùa theo:

- Đúng rồi! Tại tụi nó không ưa băng “tứ quậ” tụi mình!

Cặp lông mày “thi sĩ Hoàng Hôn” nhăn tít. Mỗi một lúc chúng mới chịu dẫn ra. Và “thi sĩ Hoàng Hôn” thở đánh thượt:

- Không phải đâu! Đúng là phần nói về cách phát âm “es”, bài thơ của thằng Quý ròm dễ nhớ hơn!

Lời thú nhận bất ngờ của Lâm làm ba đứa bạn nó trợn tròn mắt: “Thi sĩ Hoàng Hôn” khiêm tốn tự bao giờ thế nhỉ?

Chương 6

“Thi sĩ Bình Minh” và “Thi sĩ Hoàng Hôn” quả là một cặp kỳ phùng địch thủ. Hết môn hình học đến môn tiếng Anh, từ môn vật lý qua môn đại số, cả hai vẫn ở thế ngang ngửa, chẳng mèo nào cắn đuôi miu nào.

Lâm quạu quọ:

- Tức thật! Mãi mà chẳng thắng nổi thằng ròm kia!

Quới Lương nhún vai:

- Mà sẽ không bao giờ thắng nổi!

Lâm nghiêng răng:

- Tao không tin!
- Nhưng tao tin – Quới Lương nhún vai lần thứ hai – Dù thơ mày hay đến mấy, tụi trong lớp cũng sẽ không dồn đủ phiếu cho mày! Nhất là tụi thằng Tần ở tổ 1 và tụi thằng Đặng Đạo ở tổ 3!

Quốc Ân nhanh nhẩu phụ họa:

- Đúng rồi! Lần trước mày đặt vé trên cái đầu ghè của thằng tần, gần đây mày lại trên cái tạt ngủ gục trong lớp của thằng Đặng Đạo, tụi nó sẽ thù mày suốt đời!
- Tao chấp tụi nó! – Lâm đáp bằng giọng kiêu hãnh – Một ngày nào đó, thơ tao trội hơn hẳn thơ của Quý ròm, tụi nó buộc phải thừa nhận!

Lâm quyết ăn thua theo kiểu quân tử. Nó thị vào tài năng để thủ thắng. Nó bỏ ngoài tai những lời xì xào, khích bác của đồng bọn. Thái độ của nó khiến Quới Lương, Quốc Ân và Hải quần tròn xoe mắt.

Ba đứa này ngạc nhiên là phải. Tụi nó không trực tiếp tham gia cuộc thi. Tụi nó không phải là người trong cuộc. Vì vậy tụi nó không hiểu được niềm tự hào và sự phẫn khích của kẻ quyết trở thành tài buộc đối thủ và dư luận phải “tâm phục, khẩu phục”.

Trong khi đó, đối thủ của Lâm lại ở trong một tâm trạng khác. Quý ròm than thở với nhỏ Hạnh:

- Tôi chả muốn thi tài với thằng Lâm thêm một chút xiu nào!
- Sao thế?
- Chả thắng nổi nó, chán quá!
- Thì Quý phải cố!

Quý ròm nhăn nhó:

- Có thể quái nào được! Có bao nhiêu môn học đã đem “phổ thơ” sạch sành sanh cả rồi!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Còn môn hóa học nữa chi!

Quý ròm khịt mũi:

- Thế nếu lần này lại bất phân thắng bại nữa thì sao?
- Thì giải thưởng sẽ chia đôi!

Quý ròm “xì” một tiếng:

- Thế thì chả vinh dự tẹo nào!

Nhỏ Hạnh nheo nheo mắt:

- Nhưng Quý chấp nhận thi tài với Lâm đâu phải vì vinh dự!
- Thế thì vì cái gì?
- Vì lòng thương người, Quý quên rồi sao? – Nhỏ Hạnh tủm tỉm.

Quý ròm chợt nhớ ra. Và nó cười toe:

- Ồ há! Thế mà tôi quên khuấy đi mất!

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Từ khi thi tài với Quý đến nay, Lâm đã thay đổi nhiều, Quý có thấy không?
- Thấy.
- Lâm không đặt vè chọc phá bạn bè nữa.
- Ừ.
- Lâm cũng bớt quậy phá, gây gỗ hơn.
- Ừ.
- Học cũng khá hơn.

Quý ròm thở ra:

- Điều này thì tôi không để ý!
- Nhưng Hạnh để ý! – Nhỏ Hạnh lắc mái tóc – Thế Quý có biết vì sao Lâm học khá hơn không?
- Vì sao?
- Vì liên tục thi tài với Quý, Lâm thuộc bài học, thuộc nhiều công thức hơn!

Quý ròm ngẩn ra:

- Có chuyện đó nữa sao?

Nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, chậm rãi:

- Quý được xưng tụng là “thần đồng” nên không cảm thấy cuộc thi tác động đến việc học tập của mình, nhưng với Lâm và các bạn khác thì có đấy!

Nhỏ Hạnh mới nói với Quý ròm hôm trước, hôm sau nhỏ Kim Em đã chứng minh cho Quý ròm thấy liền.

Nhỏ Kim Em cùng tổ 4 với Quý ròm, là một trong bốn học sinh yếu của lớp 8A4. Vậy mà thầy Thừa lại kêu nó lên bảng viết các tính từ ở dạng so sánh, lại là các tính từ bất quy tắc như *good, bad, little, much...*, như vậy có khác nào “hại chết” nó không cơ chứ!

Nhưng lạ thay, Kim Em chẳng hề run sợ. Nó ung dung cầm lấy viên phấn từ tay thầy, và không buồn bặm môi nghĩ ngợi lâu lắc để rớt cuộc thỏ thẻ “Thưa thầy, em quên rồi ạ!” như

“phong cách” quen thuộc trước nay, nó chỉ khẽ nhú mảy một thoáng rồi nhanh nhẹn viết một loạt từ lên bảng, tiếng phấn nghiêng kin kít vang lên một cách đồng đặc, tự tin.

Thầy Thừa hẳn đang chờ đợi một điều khác. Nghe tiếng viên phấn chạy hùng dũng trên mặt bảng, thầy như không tin vào tai mình. Và khi tò mò liếc mắt xem Kim Em viết những gì, thầy lại không tin vào mắt mình.

Những hàng chữ nằm ngay ngắn trên bảng: *good – better – the best, bad – worse- the worst, little – less- the least...* khiến mắt thầy chớp lia chớp lịa.

Dĩ nhiên thầy Thừa không biết những thứ kiến thức rắc rối này đã được hai “thi sĩ” trong lớp thi nhau biến thành những câu vần vèo dễ nhớ. Vì vậy, thầy thốt lên kinh ngạc:

- Thầy không ngờ em tiên bộ vượt bậc đến thế! Thật không ngờ!

Khi thốt lên đầy cảm thán như vậy, thầy Thừa không ngờ rằng thầy sẽ còn “không ngờ” nhiều lần nữa.

Kim Em xuống, Hải quần lên. Và Hải quần lại tiếp tục làm thầy Thừa ngẩn ngơ.

Thầy Thừa bảo nó cho ba ví dụ về những tính từ được lập bởi danh từ, nó cho một lèo tới sáu ví dụ: *commerce – commercial, nation – national, colour – colourful, beauty – beautiful, week – weekly, friend – friendly.*

Mà Hải quần đâu phải là học sinh giỏi giang gì cho cam. Tuy là đứa khá nhất trong băng “tứ quý” nhưng môn tiếng Anh của thầy bao giờ nó cũng quên đầu quên đuôi, hễ đứng trước bảng là nhảm lẫn lung tung, rầu chết được!

Vậy mà bây giờ cái thằng Hải quần từng làm khổ thầy đó lại bất thần làm thầy xúc động đến sững sờ. Thầy chỉ mong nó viết đúng được ba ví dụ thầy bảo, được vậy thầy đã sung sướng lắm rồi, thầy đã có thể hạ bút cho nó con điểm 10 đầy vinh dự kia rồi, bởi từ trước tới giờ chưa khi nào Hải quần đáp ứng được một nửa đòi hỏi của thầy, nhưng bữa nay Hải quần lại cao hứng viết tới sáu ví dụ, gấp đôi yêu cầu của thầy, mà từ nào từ nấy đều trúng phóc mới khiếp chứ!

Thầy Thừa gỡ kính ra khỏi mắt và rút khăn lau mồ hôi trán, miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Thật không ngờ! Thật không ngờ! Hôm nay các em làm thầy ngạc nhiên quá!

Rồi thầy gấp sổ lại, không buồn kêu tiếp những đứa học trò khác và ngược nhìn cả lớp, thầy phấn khởi tuyên bố:

- Thầy sẽ đề nghị ban giám hiệu biểu dương tinh thần học tập của lớp 8A4 vào giờ chào cờ đầu tuần tới! Nếu học trò các lớp khác đều có được sự chăm học như các em thì trường ta lo gì không trở thành trường xuất sắc nhất quận nhà!

Cả lớp vỗ tay rào rào. Vỗ tay lớn nhất dĩ nhiên là hai thi sĩ của lớp: Lâm và Quý rôm! Chứ còn gì nữa, sở dĩ hôm nay Kim Em và Hải quần làm bài trơn tru, chính xác và nhanh nhẹn đến mức thầy Thừa cảm động không để đâu cho hết, rõ ràng công trạng đó thuộc về “thi sĩ Bình Minh” và “thi sĩ Hoàng Hôn”. Nếu không nhờ những bài thơ “phổ... công thức” của tụi nó, còn khuya nhỏ Kim Em và Hải quần mới làm thầy Thừa suýt khóc ngay giữa lớp như vậy!

Nhỏ Hạnh hớn hờ khêu Quý rôm:

- Quý thấy chưa?
- Thấy!

Quý ròm đáp và nghe mũi mình cay cay. Chuyện vừa xảy ra quả nằm ngoài tiên liệu của nó. Trong thâm tâm, nó chả thích thú gì chuyện thi tài dây dưa với thằng Lâm ba hoa thiên địa. Đến bây giờ, nó chưa bỏ cuộc cũng chỉ vì nhỏ Hạnh. Nhỏ Hạnh là bạn thân của nó. Và một khi bạn thân đã bảo nó phải chấp nhận cuộc thi tài để thằng Lâm không còn thì giờ chọc phá thiên hạ, nó phải nghe theo. Nó cố gò lưng làm “thơ học tập”, cố nghĩ ra những vần điệu dễ nhớ cũng chỉ mong chiến thắng trong cuộc chơi, với ước ao cháy bỏng là làm cho thằng Lâm “tắt đài” ngay tút xút. Được vậy là nó khoái rồi.

Bây giờ Quý ròm mới biết nhỏ Hạnh sâu sắc hơn mình nhiều. Nhỏ Hạnh thấy trước mọi chuyện. Là lớp phó học tập, nhỏ Hạnh có trách nhiệm với chuyện học tập của cả lớp. Và khi bày ra cuộc thi tài giữa “thi sĩ Bình Minh” và “thi sĩ Hoàng Hôn”, ngoài lý do “thương người” nhỏ Hạnh đã nói với nó, hẳn nhiên nhỏ Hạnh đã hình dung ra chuyện tụi bạn trong lớp sẽ được “hưởng lợi” như thế nào từ cuộc “long tranh hổ đấu” giữa nó và thằng Lâm.

“Âm mưu” này, nhỏ Hạnh giấu tịt, hôm qua mới lộ ra. Nhưng Quý ròm không giận nhỏ Hạnh. Thậm chí nó còn thầm cảm ơn cô bạn láu lỉnh của mình. Nhờ nhỏ Hạnh bày trò như thế, nó mới có dịp đóng góp một chút “thành tích” với lớp.

Và sự đóng góp của Quý ròm không chỉ dừng lại ở môn tiếng Anh.

Thầy Thừa mới sừng sốt về lớp 8A4 tiết học trước, qua tiết học sau tới phiên cô Diệu Lý tròn mắt ngỡ ngàng. Sau khi Quốc Ân và nhỏ Bội Linh lên bảng giải nhoáng một cái đã xong bài tập vật lý cô cho, cô dụi mắt lia lịa và khen rồi rít, thậm chí cô còn bảo nếu ai nấy đều tiến bộ vượt bậc như Quốc Ân và Bội Linh không khéo mai sau cả lớp 8A4 đều trở thành nhà bác học hết ráo.

Một lần nữa, cả lớp lại vỗ tay rào rào.

Dạy tụi Quý ròm không chỉ có thầy Thừa và cô Diệu Lý.

Ngày hôm sau tới phiên thầy Hiếu và cô Hạ Huệ. Ngày hôm sau nữa tới lượt cô Nga và thầy Quảng. Những lời khen thi nhau trút xuống lớp 8A4 như mưa rào, tưới mát cả cuộc tranh tài nóng bỏng giữa hai thi sĩ cho tới lúc đó vẫn không ngừng găm gừ nhau như con mèo Tom và con chuột Jerry trong phim hoạt hình Walt Disney.

Liên tiếp trong nhiều ngày, Quý ròm sống trong nỗi hân hoan ngây ngất.

Ngây ngất vì cả lớp được thầy cô khen, ngây ngất vì chốc chốc lại bắt gặp những ánh mắt cảm kích của tụi bạn quay dòm và vì nhỏ Hạnh cứ không ngừng thì thào bên tai:

- Quý thấy chưa, Hạnh nói có sai đâu!

Nhưng điều làm cho Quý ròm ngây ngất nhất là câu bình phẩm bất ngờ của Tiểu Long:

- Mày đúng là người hiệp nghĩa!
- Người hiệp nghĩa? – Quý ròm ngơ ngác. Trong một thoáng nó chợt nhớ tới lời khen của thủ lĩnh Dế Lửa dành cho “song phi cước” Tiểu Long ở đồi Cắt Cỏ dạo nọ, liền ngạc nhiên hỏi lại – “Thế võ Oshin” của tao đâu có đem ra giúp kẻ sức yếu thế cô được như tài nghệ của mày!

- Nhưng những bài thơ của mày giúp cho khối đứa thuộc bài, nhớ được các công thức của môn tiếng Anh, môn toán, môn vật lý, nhớ được các con số khô khan của môn sử, môn địa! – Tiểu Long hăm hở tán dương – Kể “cứu khốn phò nguy” trong việc học tập cũng đáng kể là... người hiệp nghĩa!

Quý ròm như không tin vào tai mình. Nó không tin đứa vừa nói cái câu dễ thương đó là thằng Tiểu Long “ngốc tử” mọi bữa. Thằng mập này thường ngày kém mồm kém miệng sao bữa nay tự dưng ăn nói chững chạc và “sâu sắc” y như... cô Trinh chủ nhiệm thế không biết! Quý ròm nhìn sững bạn, ngạc nhiên một cách sung sướng.

Chương 7

Nói cho công bằng, không chỉ mình Quý ròm làm nên công trạng to tát này. “Thi sĩ Bình Minh” đóng góp một nửa. Một nửa còn lại là công sức của “thi sĩ Hoàng Hôn”.

Do đó, trong khi “thi sĩ Bình Minh” đang đắm chìm trong ngây ngất thì “thi sĩ Hoàng Hôn” cũng đang chìm đắm trong ngây ngất. Bởi vì cũng như Quý ròm, trong nhiều ngày liên tiếp thằng Lâm cũng nhận được vô số những tia nhìn và nụ cười thiện cảm của tụi bạn trong lớp.

Với Lâm, một thành viên cốt cán trong băng “tứ quý”, đó quả là một hiện tượng không mơ thấy nổi. Bảo đĩa bay từ một hành tinh lạ vừa đáp ngay chóc xuống nóc nhà nó, nó còn thấy dễ tin hơn là bảo tụi bạn trong lớp tự nhiên đâm ra có thiện cảm với nó.

Thế mà điều đó bỗng trở thành sự thật trong một sớm một chiều bảo nó không bàng hoàng sao được, nhất là trong những đứa quay đầu mím miệng cười duyên với nó có cả thằng tăn ghê chốc, thằng Đặng Đạo ngủ gục, những nạn nhân khốn khổ của nó, có cả thằng Dương ba gai, nhỏ Hiền Hòa mồm mép, những đứa trước đây chuyên ngoác mồm chống đối nó.

Mấy đứa trong ban cán sự lớp thì khỏi nói. Lớp phó lao động và văn thể mỹ Vành Khuyên cười với nó:

- Cả lớp được khen, thích quá hén Lâm!

Lớp phó trật tự Minh Vương vỗ vai nó:

- Ước gì tao làm thơ hay được như mày!

Lớp trưởng Xuyên Chi nhìn nó thân thiện:

- Giỏi lắm Lâm ơi!

Lớp phó học tập Hạnh cũng khen nó. Nhưng con nhỏ này còn thông thêm một câu:

- Giúp đỡ bạn thích hơn chọc phá bạn nhiều Lâm há?

Nhỏ Hạnh làm Lâm ngượng quá chừng. Nhưng nó không giận nhỏ Hạnh. Cũng như Quý ròm, nó biết ơn nhỏ Hạnh không để đâu cho hết. Chính nhờ nhỏ Hạnh bày ra trò thi “phổ thơ”, lần đầu tiên nó mới được nếm hương vị của một nhân vật được mọi người quý mến. Quả thật khác xa với những gì nó “thu hoạch” được từ những trò đặt về châm chích trước nay!

Vì vậy, nghe nhỏ Hạnh hỏi trêu, Lâm chỉ cười lỏn lén:

- Thôi mà, Hạnh!

Nhưng niềm vui của “thi sĩ Hoàng Hôn không chỉ gói gọn trong lớp học.

Xưa nay, Lâm nổi tiếng là chúa lười. Thầy cô “oải” nó mà ba mẹ nó cũng ngán ngẫm nó.

Nhà nó là tiệm tạp hóa ngay cổng chợ. Mẹ nó nói dối:

- Hay con nghỉ học quách, ở nhà phụ bán với mẹ!

Ba nó hăm hăm:

- Lười như nó, có buôn bán cũng chẳng nên thân!

Nhưng từ hôm Lâm lao vào cuộc thi tài với Quý ròm, ba mẹ nó đã nhìn nó bằng con mắt khác. Lời lẽ cũng dịu dàng hơn hẳn. Thấy nó hể đi học về là dán mình vào bàn, lật sách lật vở lúi húi cả buổi, mẹ nó trách yêu:

- Học vừa vừa thôi con! Học quá không khéo hóa rồ đấy con ạ!

Ba nó tặc lưỡi:

- Thật không thể tin được! Mày có phải là thằng Lâm mọi hôm không đấy?

Lâm cười sung sướng, chưa bao giờ nó được nghe những lời dịu ngọt như vậy:

- Ba mẹ chỉ nói...

Bên cạnh sự dịu ngọt còn có cả sự nể trọng. Trước đây mẹ nó thường sai nó đủ chuyện vặt vãnh. Nhưng nay thì nó như một ông tiên sĩ ngự trong nhà, mọi việc mẹ nó làm tất tẩn tật, chẳng còn đâu cái cảnh ra sai vào khiến như mọi lần.

Thậm chí, thấy mẹ bận tay, Lâm muốn đỡ đòn cũng chẳng được. Nó vừa rớ vào cái cân định cân hàng cho khách, mẹ nó đã gạt phắt:

- Con lên gác ngồi học đi! Để đó cho mẹ!

Lâm liếm môi:

- Con học xong rồi!

- Xong rồi thì ngồi chơi cho khỏe!

Mẹ nó vẫn khăng khăng khiến nó cứ đứng ngẩn, không hiểu sao việc học hành vốn là chuyện đương nhiên, học sinh nào mà chẳng phải học, lại được các bậc làm cha mẹ coi trọng đến như vậy!

Chỉ có thằng Quới Lương là khác, Quới Lương đến chơi, thấy bạn chúi mũi vào đồng tập, liền toét miệng cười cợt:

- Mày quyết đứng nhất lớp đấy à?

Lâm ngượng nghịu bào chữa:

- Tao phải quyết thắng thằng Quý ròm trong cuộc thi này!

- Xạo đi mày – Quới Lương nhếch mép – Mới thi tài hôm qua, thi đâu mà thi lắm thế!

Lâm nhún vai:

- Còn cuộc thi về môn hóa học nữa chi! Đây là cuộc thi cuối cùng, cuộc thi quyết định!

Quới Lương nhướn mắt nhìn vào cuốn tập trước mặt bạn:

- Nhưng cuốn tập mày đang xem là cuốn vật lý chứ đâu phải cuốn hóa học!

Phát hiện của Quới Lương làm Lâm bối rối:

- Ờ, ờ... thế mà này giờ tao cứ tưởng là cuốn hóa học...
- Lại xạo! – Quới Lương nheo mắt – Chả ai lại nhảm như thế cả!

Biết không thể chơi trò dóc tổ với thằng bạn ranh mãnh này được, Lâm đành lỏn lên thú thật:

- Ừ thì tao không nhảm!

Quới Lương ngheo cổ:

- Thế ra mày đang học bài đấy?

Câu chuyện một học sinh chăm chỉ học bài là chuyện tốt, thế mà chả hiểu sao trước giọng điệu nhuốm vẻ chế giễu của Quới Lương, Lâm cứ thấy ngùng ngùng. Nó gãi cổ:

- Ừ, tao thấy môn này cũng có nhiều cái hay hay!
- Thế sao trước nay mày không thấy mà bây giờ mới thấy? – Quới Lương tiếp tục hỏi khó.

Hết gãi cổ, Lâm lại gãi má:

- Trước nay tao không để ý! Từ khi mò mẫm các bài học để “phổ thơ”, tao mới... khám phá ra!

Thực ra đối với Lâm, đó mới chỉ là một nguyên nhân. Nguyên nhân quan trọng hơn là từ khi tham gia thi tài với Quý ròm, Lâm chợt nhận ra thái độ của mọi người chung quanh đối với nó đã hoàn toàn đổi khác. Mọi người đã không còn coi nó là thằng Lâm quậy. Thầy cô khen nó tiến bộ. Bạn bè khen nó làm thơ dễ nhớ. Ba mẹ khen nó ham học, biết nghĩ đến công ơn dưỡng dục của ba mẹ. Những điều đó, Lâm không tiện nói cho Quới Lương biết.

Quới Lương không biết, vì vậy nó khịt mũi trách móc:

- Và từ khi khám phá ra điều hay ho đó, mày không thèm lại nhà tao chơi nữa?
- Đâu có!
- Thế mà có đấy!

Lâm nuốt nước bọt:

- Tại tao bận...

Giọng Quới Lương hờn dỗi:

- Thế bây giờ mày có bận không?

Lâm nhìn cuốn tập trên tay:

- Bây giờ hở? Bây giờ thì...

Về ngáp ngừng của Lâm làm Quới Lương bực mình:

- Bây giờ thì dù tao có rủ mày lại nhà, mày cũng không đi phải không? Mày định ca bài “*Không dám đâu, em còn phải học bài*” chứ gì?

Biết thằng bạn thân sắp sửa nổi quạu, Lâm mỉm cười gấp tập lại và xô ghế đứng lên:

- Đi chứ sao không! Mỗi lần tao ghé nhà mày, mẹ mày đãi xôi chè ăn một nghỉ, đại gì mà không đi!

Hết Quói Lương, tới lượt Quốc Ân và Hải quần lò dò tới chất vắn Lâm. Tất nhiên, chất vắn theo kiểu khác.

Hải quần được thầy Thừa khen ngợi, Quốc Ân được cô Diệu Lý ngợi khen, hai đứa sướng mê. Và vì sướng mê, Hải quần và Quốc Ân quên bằng vinh dự của tụi nó có cả sự đóng góp của “thi sĩ Bình Minh” Quý ròm.

Hai đứa tìm gặp “thi sĩ Hoàng Hôn” hoành hộc:

- Mà làm sao thế?

Lâm ngơ ngác:

- Sao là sao?

Hải quần chống tay vào hông:

- Sao mãi mà mày vẫn chưa thắng được thằng Quý ròm?
- Làm sao tao biết được! – Lâm nhún vai – Có thể thơ của nó hay không kém gì thơ tao!

Hải quần bĩu môi:

- Theo tao, thơ của thằng ròm kém xa thơ của mày!
- Tao cũng thấy vậy! – Quốc Ân sốt sắng phụ họa – Chỉ tại tụi trong lớp chẳng ra gì, tụi nó lúc nào cũng tìm cách chống lại bốn đứa mình!

Trước giờ, luận điệu khích bác của Quốc Ân chẳng khiến Lâm quan tâm lắm. Nhưng nó không cảm thấy khó chịu, chỉ cười cười. Nhưng hôm nay không hiểu sao nó thấy chối tai quá chừng.

- Không có đâu! – Lâm cười khỏ.
- Ở đó mà không có! – Quốc Ân nghiêng răng – Không những tụi nhãi nhép kia mà ngay cả mấy đứa trong ban cán sự lớp cũng thiên vị thằng Quý ròm rõ ràng! Đúng là một lũ khốn!

Câu nói của Quốc Ân bất giác khiến Lâm nóng ran mặt mày. Nó nhớ lại những lời khen ngợi, động viên của tụi Xuyên Chi, Vành Khuyên, Minh Vương và Hạnh dành cho nó, cảm thấy thằng bạn nó đã đi quá xa.

- Mày không nên nói nặng lời như thế! – Lâm nhăn nhó, cố giữ giọng ôn hòa.

Khổ nỗi, Lâm càng can, Quốc Ân càng cáu. Nó vung tay:

- Tao chẳng thấy gì là nặng lời cả! Lẽ ra tao phải chửi tụi nó...

Tới đây thì Lâm không nhịn được nữa. Nó sầm mặt:

- Thôi, đủ rồi! Tao không muốn nghe nữa!

Lâm làm Quốc Ân tự ái quá xá. Nó nhếch môi:

- Mày bệnh tụi nó à?
- Tao chả bệnh ai cả! – Lâm thản nhiên – Nhưng tao thấy tụi nó chẳng có ý thiên vị ai!

Hải quần tự dưng buột miệng:

- Nhỏ Hạnh lớp phó học tập cùng tổ với Quý ròm!

Hải quần nói lơ lửng, nhưng Lâm thừa hiểu bạn mình muốn ám chỉ điều gì, bèn rụt cổ:

- Thì đã sao! Theo tao, nó là đứa công bằng!

Hải quần lại nói:

- Còn lớp trưởng Xuyên Chi và lớp phó Vành Khuyên cùng tổ với thằng Đặng Đạo! Mà mày thì vừa gây sự với thằng Đặng Đạo!
- Chả sao cả! – Lâm lúc lắc đầu, giọng khăng khăng – Tao chưa thắng được thằng Quý ròm bởi thơ tao chưa thực hay hơn thơ nó, thế thôi!

Thấy “thi sĩ Hoàng Hôn” chẳng hứng thú gì với việc công kích mấy đứa trong ban cán sự lớp, Hải quần và Quốc Ân đâm xui lơ.

Mãi một lúc, Hải quần mới nghĩ ra kế mới. Nó vờ chép miệng, chơi đòn khích tướng:

- Thế chẳng lẽ mày chịu thua Quý ròm?

Quốc Ân hòa theo ngay:

- Ừ, chẳng lẽ mày để “giải thưởng lớn” về tay nó?

Hải quần tiếp:

- Mà “giải thưởng lớn” mua từ tiền quỹ của lớp. Quỹ lớp là do bọn mình đóng góp chứ đâu!

Lần này thì Lâm chẳng còn thần nhiên được nữa. Nó chẳng nói “Thì đã sao!” như khi nãy. Mà sầm mặt:

- Thua sao được mà thua!

Quốc Ân tươi tỉnh:

- Có nghĩa là phen này mày sẽ thắng?

Lâm thu nắm tay:

- Phen này tao sẽ thắng!

Hải quần gật gù:

- Mày sẽ ẵm “giải thưởng lớn” đem vinh dự về cho băng “tứ quậ”?
- Tao sẽ ẵm “giải thưởng lớn”!

Lâm gật đầu, nó cố tình phớt lờ mấy chữ “băng tứ quậ”.

Nhưng Hải quần và Quốc Ân không để ý đến chi tiết con con đó. Thấy “thi sĩ Hoàng Hôn” quyết tâm ăn thua đủ với “thi sĩ Bình Minh” là tụi nó khoái rồi.

Hải quần ưỡn ngực, hô to:

- “Thi sĩ Bình Minh” nhất định thắng! À lộn, “thi sĩ Hoàng Hôn” nhất định thắng! “Thi sĩ Bình Minh” nhất định thua!

Quốc Ân không nói gì, chỉ cười tít mắt. Trước khi ra về, nó mới nhìn Lâm, giọng đe dọa:

- Nói được phải làm được đấy nhé!

Lâm cười hì hì:

- *Một lời quân tử nói ra*

Ô tô muốn đuổi cũng là rất gay

Chương 8

Chỉ còn một cuộc thi cuối cùng, do đó không chỉ “thi sĩ Hoàng Hôn” hạ quyết tâm ẵm “giải thưởng lớn” mà “thi sĩ Bình Minh” cũng nôn nóng giành chiến thắng không kém. Nhất là một khi “thi sĩ Bình Minh” đã trót khoe với em của thi sĩ và em của thi sĩ hiện nay đang mỗi mắt trông chờ chiến thắng của thi sĩ.

Thực ra, Quý ròm không muốn cho nhỏ Diệp biết về cuộc thi tài giữa mình với thằng Lâm, một phần do không nắm chắc được phần thắng, phần khác nó nghĩ nếu nó may mắn thắng được đối phương thì chiến thắng đó cũng chẳng vinh quang gì.

Khi nào thắng được “thi sĩ thứ thiệt” Lan Kiều, đứm từng được báo Khăn Quàng Đỏ giới thiệu thơ, lại in cả hình và tiểu sử, mới đáng được gọi là thắng, mới là vinh dự tốt bậc, chứ thắng tên “thi sĩ Hoàng Hôn” học hành lẹt đẹt, chuyên đặt về chọc phá thiên hạ, bị thầy cô phạt lên phạt xuống, ngẫm ra cũng chẳng hay ho gì.

Chính vì lẽ đó mà Quý ròm không hề hé môi với nhỏ Diệp về chuyện này. Từ cuộc thi phổ thơ đầu tiên liên quan đến công thức tìm tỉ số lượng giác của góc nhọn đến cuộc thi mới đây nhất liên quan đến việc phân bố các loài sinh vật ở miền Bắc và Đông Bắc Bộ, Quý ròm đều giấu tịt.

Chỉ đến khi tụi bạn trong lớp nhờ vào các “công trình thi ca” của nó và thằng Lâm để chứng minh sự tiến bộ vượt bậc khiến các thầy cô xúm vào khen nức nở, còn nó thì được cả lớp ngấm nhìn nâng niu như báu vật, lại được Tiểu Long khen là “người hiệp nghĩa” thì Quý ròm không thể làm thinh được nữa.

Hôm đứm học trò xưa nay vốn dốt đặc về môn địa lý là Đỗ Lễ đứng lên liệt kê vanh vách các loại gỗ quý như lim, lát hoa, trai, nghiến... rồi sau đó nhỏ Tú Anh, ít dốt đặc hơn một chút, đứng lên kể lầ lầ các loại hải sản quý như ngọc trai, bào ngư, hải sâm, sò huyết... khiến thầy Quảng đứng sững có đến hai, ba phút và sau khi choàng tỉnh thầy không tiếc lời ca ngợi lớp 8A4 lên tận mây xanh thì trưa đó, ngay khi vừa về đến nhà, Quý ròm đã chạy loăng quăng tìm nhỏ Diệp.

- Này! – Bắt gặp cô em gái đang lúi húi sau bếp, Quý ròm hí hửng hỏi ngay – Mày biết gì chưa?

Câu hỏi không đầu không đuôi của ông anh khiến cô em ngẩn tò te:

- Biết gì là biết gì?

Quý ròm vênh mặt:

- Tao mới được thầy cô khen đấy!

Nhỏ Diệp chớp mắt:

- Thầy cô nào khen?
- Thầy cô nào cũng khen hết! – Quý ròm huơ tay – Mọi thầy cô đều xúm vào khen!

Mắt nhỏ Diệp lại chớp lia chớp lịa:

- Làm gì có chuyện đó!

- Vậy mà có đấy! – Quý ròm hoan hỉ nói, nhưng rồi nó bỗng khựng lại – À, đúng ra thì không phải khen tao mà khen cả lớp tao!

Nhỏ Diệp cười khúc khích:

- Vậy là khen cả lớp chứ đâu phải khen một mình anh!

Quý ròm hừ mũi:

- Nhưng mà nhờ tao cả lớp mới được khen!

Nhỏ Diệp có vẻ chẳng tin tưởng gì mấy vào lời khẳng định của ông anh. Nó nheo nheo mắt:

- Thật không đấy?

Thái độ nghi ngờ của nhỏ em khiến Quý ròm nóng gáy:

- Sao lại không thật? Chính nhờ tao, à nói cho chính xác thì nhờ cả thằng Lâm nữa, cả lớp mới được thầy cô hết lời khen ngợi mấy hôm nay!

Nhỏ Diệp ngơ ngác:

- Anh Lâm “thi sĩ Hoàng Hôn” ấy hở?
- Ừ, chính nó!

Nghe ông anh mau mắn xác nhận, nhỏ Diệp tủm tỉm:

- “Thi sĩ Bình Minh” làm hòa với “thi sĩ Hoàng Hôn” hồi nào vậy?
- Làm gì có chuyện đó! – Quý ròm nhún vai – Bây giờ nó vẫn là “kẻ thù” của tao!

Nhỏ Diệp không hiểu:

- Thế tại sao vừa rồi anh bảo nhờ anh với anh Lâm...
- Thế này này! – Quý ròm vung tay giảng giải – Thằng Lâm này là chúa đặt vè châm chọc người khác, mày cũng biết rồi đấy!

Nói đến đây, sức nhớ đến những câu vè thằng Lâm giễu cợt mình dạo nọ, Quý ròm giật thót và khẽ liếc nhỏ Diệp xem nó có vẻ gì đang nhớ tới cái “sự kiện đen tối” đó hay không. Đến khi thấy nhỏ em vẫn đang ngệt mặt chờ nghe tiếp, Quý ròm mới yên tâm hắng giọng:

- Vừa rồi, nó tương lên bảng mấy câu vè trêu chọc tạt ngu gục của thằng Đặng Đạo. Nhỏ Xuyên Chi và nhỏ Vành Khuyên trong ban cán sự lớp phê bình nó, hôm sau nó lại tương tiếp mấy câu khác để châm chích hai đứa này...

Nhỏ Diệp bùm mặt:

- Eo ôi, anh Lâm dám trêu cả lớp trưởng lẫn lớp phó cơ đấy!
- Thì thế! – Quý ròm khịt khịt mũi – Chính vì vậy mới khổ cho nó. Nhỏ Xuyên Chi đòi báo với cô chủ nhiệm.

Nhỏ Diệp liềm môi:

- Nếu vậy, anh Lâm chết chắc!
- Nhưng nó chưa tới số chết! – Quý ròm tắc tắc lưỡi – Bởi đúng lúc đó, nhỏ Hạnh đã kịp thời lên tiếng...

Nói tới đây, Quý ròm cổ tình ngừng lại để chờ nhỏ em hỏi tiếp. Quả nhiên, nhỏ Diệp nôn nóng:

- Chị Hạnh nói gì vậy?

Quý ròm nhìn lên trần nhà:

- Nhỏ Hạnh đề nghị tha tội cho thằng Lâm, nhưng với điều kiện nó phải... noi gương tao!
- Noi gương anh? – Nhỏ Diệp cười hí hí – Lại phịa đi! Làm gì có chuyện đó!

Quý ròm thần nhiên:

- Tao thêm phịa! Không tin, mày cứ đi hỏi chị Hạnh thì biết!

Thấy ôn anh không tỏ vẻ gì ngán ngại, còn trưng chị Hạnh ra làm bằng cớ, nhỏ Diệp hơi xiêu xiêu. Nó gãi cằm:

- Thế noi gương anh là noi gương chuyện gì?
- Chuyện làm thơ chứ chuyện gì?
- Eo ôi – Lần thứ hai nhỏ Diệp bùm mặt – Tức là bắt chước anh làm những câu thơ kiểu như “*Cây mong ngóng ai, quả rơi xuống đất, cây mong ngóng ai, lá vắt trên cành*” đó ư?

Quý ròm không ngờ câu chuyện lại xoay ra như thế.

- Ai bảo mày vậy! – Nó nói và cảm thấy khói xịt ra đằng mũi – Thơ ở đây là những bài thơ tao vẫn làm cho mày học ấy, đồ ngốc ạ!

Thấy ôn anh nổi đóa, nhỏ Diệp bất giác bước lui một bước. Nó vội vã đưa tay ôm đầu:

- À, à, em hiểu rồi! Thì ra vậy!

Rồi thấy mặt mày Quý ròm vẫn còn đỏ gay, nó lật đật hỏi tiếp:

- Thế anh Lâm có chịu... noi gương anh không?

Câu hỏi của nhỏ Diệp hết như một thùng nước đá tưới vào cái đầu đang nóng phùng phùng của Quý ròm. Nó lập tức tươi ngay nét mặt:

- Sao lại không chịu! Đã là gương tốt thì phải noi theo chứ!

Giọng điệu huênh hoang của Quý ròm khiến nhỏ Diệp tức cười quá xá. Nhưng nó cố nén, và hỏi:

- Thế anh Lâm có làm được như anh không?

Quý ròm xoa ngực:

- Cũng tạm tạm! Nhỏ Hạnh bảo tao và nó cùng làm, đứa nào làm hay hơn sẽ được ban cán sự lớp trao “giải thưởng lớn” về thành tích giúp bạn học tập.

Nhỏ Diệp tò mò:

- Thế rốt cuộc ai được lãnh giải?
- Chẳng ai lãnh cả! – Quý ròm thở dài – Tao với nó phổ hết môn hình học đến môn tiếng Anh, hết môn vật lý đến môn lịch sử... rốt cuộc vẫn bắt phân thắng bại!
- Có nghĩa cả hai cùng dở? – Nhỏ Diệp chum chim.
- Cùng dở cái đầu mày! – Quý ròm quắc mắt – Phải nói là cả hai cùng hay mới đúng!

Nhỏ Diệp nhú mào:

- Thế “giải thưởng lớn” đành phải chia đôi hay sao?
- Làm gì có chuyện đó! – Quý ròm phẩy tay – Còn một keo cuối cùng nữa. Keo này tụi tao thi phổ các kí hiệu và nguyên tử khối của các nguyên tố hóa học thành thơ...

Nhỏ Diệp thè lưỡi:

- Khó ghê anh há?
- Dĩ nhiên rồi! – Quý ròm gục gặc đầu – Nhưng dù khó thế nào đi nữa, keo này tao cũng phải thắng! “Bình Minh” mà không thắng được “Hoàng Hôn” thì còn là bình minh cái quái gì nữa!
- Ồ! – Nhỏ Diệp tròn mắt – Thế những chuyện anh vừa kể thì liên quan gì đến chuyện các thầy cô khen ngợi lớp anh?

Nãy giờ mãi ba hoa, Quý ròm quên mất chuyện đó. Nghe nhỏ Diệp nhắc, nó cười xòa:

- Ờ, suýt chút nữa tao quên khuấy đi mất! Số là như thế này này...

Rồi trước đôi mắt chăm chú của nhỏ em, Quý ròm hăm hở thuật lại chuyện Hải quân và nhỏ Bội Linh đã làm thầy Thừa cảm động, nước mắt nước mũi sì sụ như thế nào, Quốc Ân và nhỏ Bội Linh đã khiến cô Diệu Lý phải lấy chai dầu gió ra thoa lấy thoa để hai bên thái dương để khỏi phải ngất xỉu giữa lớp ra sao, rồi chuyện sáng nay nữa, tức là chuyện Đỗ Lễ và nhỏ Tú Anh đã phải một phen hoảng vía khi thấy thầy Quảng đứng chết sững có đến nửa tiếng đồng hồ trên bục giảng khi nghe hai đứa học trò kể vanh vách các loài sinh vật trong bài học của thầy không sót không vấp lấy một chữ...

Quý ròm vừa tường thuật vừa thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm phần “ly kỳ, hồi hộp” rồi hân hoan kết luận:

- Mà sở dĩ những đứa này nhớ bài, làm bài trơn tru đến mức các thầy cô phải ngẩn ngơ chính là nhờ tụi nó thuộc nhào các bài “thơ học tập” của tao và thằng Lâm đấy!

Tuyên bố một câu hách xì xằng, Quý ròm liếc nhỏ Diệp thấy mặt mào em mình đang thộn ra, liền hừ mũi:

- Bộ mào không tin những gì tao nói hay sao?
- Tin chứ!
- Tin sao nom mào lơ dờ như chuột phải khói thế?

Nhỏ Diệp chớp chớp mắt:

- Tại vì câu chuyện của anh kể làm em nhớ đến những bài thơ anh làm cho em. Nếu không có những bài thơ đó, chẳng biết đến bao giờ em và nhỏ Oanh mới nhớ nổi các công thức! Vì vậy, anh nói ra là em tin ngay!

Quý ròm khoái chí gật gù:

- Ờ, ờ, vậy mà tao tưởng mào nghĩ tao phịa!

Thực ra, tuy không ngờ vực gì về sự liên quan giữa đà tiến bộ của lớp 8A4 với những bài “thơ học tập” do hai “thi sĩ” Bình Minh và Hoàng Hôn sáng tác, nhỏ Diệp lại rất nghi ngờ các chi

tiết khó tin mà ông anh mình đã cố ý thêm thắt vào câu chuyện. Nhưng thấy Quý ròm đang hiu hiu tự đắc về thành tích to tát của mình, nó không muốn làm ôn anh cụt hứng.

Quý ròm không biết điều đó, lại huênh hoang:

- Thế mà có tin kỳ này tao sẽ thắng “thi sĩ Hoàng Hôn” không?

Nhỏ Diệp cười mím chi. Và lại nói:

- Tin chứ!

Thấy nhỏ em tinh quái mình nói gì cũng gạt đầu lia lịa, Quý ròm như nở từng khúc ruột.

Nhưng cũng chính vì vậy bây giờ Quý ròm mới khổ. Nếu giấu nhem luôn, không để cho nhỏ Diệp biết tí ti gì, lỡ keo chót không thắng được thằng Lâm, Quý ròm cũng chẳng có gì mắc cỡ. Đằng này, đã kể tuốt cho nhỏ Diệp nghe, lại ép nó tin lấy tin để về thắng lợi của mình, nếu đến phút chót không giành được “giải thưởng lớn”, Quý ròm chẳng biết chui vào đâu để tránh mặt.

Đã thế, sắp tới ngày nộp bài, Tiểu Long lại cứ tò tò theo hỏi:

- Làm tới đâu rồi mà? Đọc lên nghe thử coi!

Quý ròm dậm bản:

- Thử coi cái đầu mà! Mà có tốp cái miệng lại cho tao nhờ không!

- Ô, cái thằng ròm này! – Tiểu Long ngẩn tò te – Tao lo cho mà mà lại quát tao!

Quý ròm nhăn như bị:

- Mà lo cho tao thì mà ngồi im đó đi! “Ngồi xuống uống miếng nước, ăn miếng bánh” đi! Mà cứ hỏi han nhăng nhít thế bố ai mà tập trung đầu óc được!

Tiểu Long ngơ ngác:

- Ủa, ra mà chưa làm xong ư?

- Xong thì xong rồi – Quý ròm thờ đánh thượt – Nhưng “đề thi” kỳ này khó quá, tao đọc tới đọc lui mãi vẫn thấy bài thơ của tao có cái gì đó chưa ổn!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế mà...

Tiểu Long định lặp lại câu nói khi nãy “Thế mà đọc lên tao nghe thử coi!” nhưng rồi thấy nếu Quý ròm đọc lên, nó cũng chẳng góp ý gì được, bèn ngưng ngang.

- “Thế mà” sao? – Quý ròm nhìn bạn.

- Tao định nói là... - Tiểu Long gãi gãi cổ - Thế mà... mà... sẽ sửa chữa cho bài thơ hay hơn chứ?

- Hẳn nhiên rồi, nhưng...

- Nhưng sao? – Tiểu Long hỏi hộp.

Quý ròm “e-hèm”:

- Với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

Quý ròm nhắm mắt:

- Mày làm ơn đi chỗ khác chơi!

Quý ròm làm Tiểu Long “tắt đài” ngay tút xuyt.

Lâu thật lâu chẳng nghe thằng mập mở miệng, Quý ròm hé mắt nhìn.

Nó hé một mắt, rồi hai mắt, vẫn không thấy Tiểu Long đâu. Thằng mập này “đi chỗ khác chơi” tự lúc nào thế nhỉ? Quý ròm tự hỏi, nhưng chẳng ngạc nhiên lâu. Đầu óc nó còn đang loay hoay với “bài thơ hóa học”.

Chương 9

Biến các ký hiệu và nguyên tử khối của các nguyên tố hóa học thành thơ không phải là chuyện ngon xoi. Vì vậy, trong khi “thi sĩ Bình Minh” nhăn nhó rút tóc thì “thi sĩ Hoàng Hôn” cũng đang đau khổ vò đầu.

Lâm đi lòng vòng quanh căn gác suốt mấy buổi tối liền, hai tay bóp muồn móp cả trán, cũng chỉ làm được có tám câu:

Trăm lẻ tam (108) An Giang (Ag) là “Bạc”

Hăm bảy kia (27) An Lạc (Al) là “Nhôm”

“Thủy ngân” ở títt Hậu Giang (Hg)

Hai trăm linh một (201) kiện hàng phơi khô

Huế (H) vẫn coi “Hydro” số một (1)

Xứ Nghệ An (Na) có bột “Natri”

Hăm ba (23) từ đó tính đi

Cửu Long(Cl)kia chẳng thiếu gì “Clo”...

Lâm đọc đi đọc lại mấy câu song thất lục bát, lấy làm khoái chí. Nhưng nó chỉ khoái chí có thế. Những nguyên tố còn lại như kẽm, lưu huỳnh, cacbon, magie... trúc trắc thí mớ, nó nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra những địa danh thích hợp để lồng vào thơ.

Tiếng chân Lâm đi tới đi lui trên căn gác gỗ lúc nửa đêm làm mẹ nó lo lắng:

- Ngày mai thi học kỳ hả con?
- Dạ! – Lâm đáp bừa.
- Mẹ pha nước chanh cho con uống nhé?
- Dạ, thôi ạ!

Mẹ nó nằm im một lát, lại nói:

- Thức khuya đói bụng đấy con ạ.
- Dạ.
- Mẹ chạy ra quán phở đầu chợ mua cho con một tô nhé?
- Dạ, thôi ạ!
- “Thôi ạ” cái tỏ mẹ mày! – Thấy nói gì thằng con ham học cũng “thôi ạ”, mẹ nó đâm gắt – Ăn không ăn, uống không uống, lại đêm nào cũng thức khuya lơ khuya lắc, mày định sẽ trở thành tiến sĩ còm hả con?

Biết mẹ bức mình, Lâm làm thinh. Nó không dám đi loăng quăng nữa mà ra đứng trước lan can, nhìn xuống chợ.

Ngoài trời gió thổi lộng, Lâm nghe đầu mình ting tít hẫng. Nó ngắm những ánh đèn lấp lánh sau vòm cây, ngắm những luồng sáng của bóng đèn cao áp chiếu xuyên vào nhà lồng chợ, đầu nghĩ vớ nghĩ vẩn. Nó tự hỏi không biết thằng Quý ròm đã làm xong bài thơ chưa, và liệu bài thơ của “thi sĩ Bình Minh” có dễ nhớ dễ thuộc hơn bài thơ của nó hay không.

Một lát, Lâm lại nghĩ quanh. Nó chợt nhớ đến những lời gièm pha, khích bác của Quốc Ân và Hải quân. Hai thằng này khẳng khăng tụi bạn trong lớp sẽ không đời nào để “giải thưởng lớn” lọt vào tay băng “tứ quây”, dù thơ của nó có hay hơn thơ của Quý ròm gấp bội đi chăng nữa. Hai đứa bạn nó còn hùng hổ vạch tội mấy đứa trong ban cán sự lớp và đặc biệt là hai thằng Tần và Đặng Đạo.

Dĩ nhiên Lâm không tin mấy đứa trong ban cán sự lớp lại tệ như hai thằng bạn nó nói. Khi Lâm đặt về chọc phá bạn bè, tụi Xuyên Chi quả có lên án nó gay gắt thật, nhưng kể từ khi nó đặt về “giúp bạn học tập” rõ ràng Xuyên Chi, Vành Khuyên và nhỏ Hạnh đã nhìn nó bằng đôi mắt khác, thậm chí còn khen ngợi nó không tiếc lời. Còn lớp phó trật tự Minh Vương là tổ trưởng của nó, không có lý gì lại “trù ếm” nó.

Lâm không hề nghi gì về sự trong sáng của ban cán sự lớp, nhưng nó lại ngờ rằng hai nạn nhân trước đây của nó là thằng Tần và thằng Đặng Đạo rất có thể đã không công bằng trong các đợt “bình chọn tác phẩm” vừa qua.

Chưa bao giờ Lâm nghe hai đứa này lên tiếng khen thơ nó, chỉ toàn chê. Suốt mấy cuộc thi vừa qua, tụi nó chỉ bỏ phiếu cho Quý ròm. Rõ là bọn “tư thù cá nhân”! – Lâm hậm hực nhủ bụng – Mà hai đứa này đâu phải gương mẫu gì cho cam! Thằng Tần tổ trưởng tổ 1, chắc chắn đã xúi giục hai tổ viên to mồm của mình là thằng Dưỡng và nhỏ Hiền Hòa hợp lực công kích và chê bai thơ nó. Thằng Đặng Đạo cũng vậy, lúc nào cũng bảo thơ Quý ròm dễ nhớ dễ thuộc, còn thơ của nó không trúc trắc chỗ này cũng trúc trắc chỗ kia! Hừ, mà cái thằng Đặng Đạo “đít voi” này là người như thế nào cơ chứ? Là chuyên gia ngủ gục trong lớp! Gần cả tháng nay, Đặng Đạo hầu như không ngày nào mà không ngủ gục, chả hiểu tại sao. Cho tới sáng hôm qua, Đặng Đạo còn bị cô Nga dạy sử phạt chép năm mươi lần câu “Em không ngủ gục trong giờ học nữa”, khi cô giảng khô cả cổ rồi kêu nó đứng lên nhắc lại bài học, nó trả lời cô bằng những tiếng “khò khò” êm như cưa gỗ khiến cả lớp cười bò. Một cái đứa như vậy mà hể “thi sĩ Hoàng Hôn” vừa trưng thơ ra là ngoác miệng chê ổng chê eo, bảo Lâm không lộn ruột sao được! Hừ, chờ cuộc thi này kết thúc, mày sẽ biết tay ông! – Lâm hăm he – Mày chưa thoát nạn đâu! Ông sẽ không đặt về chọc mày, nhưng ông sẽ nghĩ cách bêu riếu cái tật ngủ gục của mày trước toàn trường cho mày biết tay!

Tiếng ra bánh và tiếng mì gõ vọng hiu hắt giữa phố khuya cho Lâm biết đêm đã khuya lắm rồi. Lâm nhìn vào nhà, lắng tai nghe ngóng, đoán mẹ đã ngủ. Trong một thoáng, nó cảm thấy mắt mình muốn díp lại. Mười hai giờ, hoặc mười hai giờ hơn rồi cũng nên! Hay mình đi ngủ quách, sáng mai dậy sớm làm nốt bài thơ chắc cũng còn kịp! Lâm nghĩ, và nó giờ tờ giấy lên sát mắt, soi

vào ánh đèn thủy ngân ngoài trời, căng mắt nhằm đọc những câu thơ làm dở, cố ghi nhớ để lát đi nằm nếu chưa ngủ được sẽ thầm “sáng tác” tiếp...

Nhưng trong khi đang xoay xoay tờ giấy trên tay, Lâm lại bất cẩn đánh rơi nó xuống mái nhà phía dưới. Lâm liền ngồi thụp xuống, thò tay ra ngoài lan can. Nhưng Lâm chưa kịp nhặt, một làn gió đi ngang đã thổi tờ giấy bay là là xuống đất.

- Rõ khổ! – Lâm làu bàu – Lại phải xuống nhà mở cửa! Mẹ mà nghe mình lục đục thế nào cũng thức giấc và quạ ra trò cho xem!

Nhưng đó chưa phải là mối lo lớn nhất của Lâm. Điều đáng sợ là ngay lúc đó một chiếc xe rác đang từ từ trở tới. Chiếc đèn bão treo lắc lư trên thanh gỗ gắn ở góc xe, hai người nữ công nhân vệ sinh mặt bịt khẩu trang một người kéo xe, người kia đang cúi húi quét rác, những nhát chổi xào xạc đều đặn càng lúc càng cuốn dần về phía bài thơ của nó.

- Cô ơi! – Lâm hốt hoảng hét vọng xuống- Cô đừng quét nữa! Chờ cháu một lát!

Nghe thấy tiếng kêu, người nữ công nhân ngẩng đầu nhìn lên và dừng chổi lại.

Lâm mừng quýnh, vội vã chạy tọt vào trong và lặn xuống cầu thang.

Khi nó bước ra đường, người phụ nữ khi nãy vẫn đang đứng chờ nó.

Lâm hấp tấp rảo nhanh lại và cúi nhặt tờ giấy đánh rơi.

- Cảm ơn cô! Cảm ơn cô nhiều ạ! – Lâm phúi phúi tờ giấy vào ống quần, miệng rồi rít.

Ánh mắt người phụ nữ bừng sáng dưới ánh đèn. Chắc là cô mỉm cười nhưng Lâm không nhìn thấy. Nó chỉ thấy tấm khẩu trang trên mặt cô khế động đậy.

Đúng vào lúc Lâm định quay vào thì một thằng nhóc trạc tuổi nó đang từ trong bóng tối của nhà lòng chợ đi ra. Thằng nhóc đi đứng có vẻ nặng nề, có lẽ do đang ôm một bó rác to tướng trước ngực.

Tiến gần đến chỗ xe rác, thoáng thấy Lâm, thằng nhóc tỏ vẻ ngỡ ngàng, chân khựng lại. Đôi mắt chớp lia, vẻ như muốn bỏ chạy. Nhưng rồi sức nhớ mình đang đeo khẩu trang, sau một thoáng bối rối, nó lập tức trấn tĩnh và lại khệ nệ ôm bó rác đi tiếp, lần này thay vì đi thẳng, nó nghiêng người đi quanh ra phía đằng sau xe, tránh xa chỗ Lâm đứng.

Nhưng những màn vờ vịt của thằng nhóc chẳng gạt được Lâm. Dù thằng nhóc đeo khẩu trang, chỉ cần nhìn thoáng qua mái tóc xù, đôi mắt hiếng và cặp lông mày sâu róm, Lâm đã nhận ra ngay đó là ai.

Nó sừng sốt:

- Đặng Đạo!

Người phụ nữ khi nãy vừa khom người xuống, chưa kịp quơ nhát chổi nào, nghe Lâm gọi đã vội thẳng người dậy, giọng ngạc nhiên:

- Ủa, cháu quen với con của cô hả?
- Ôi, thế ra cô là mẹ của bạn Đặng Đạo hở cô? – Lâm chớp mắt, vẻ áy náy – Thế mà khi nãy cháu không biết!

Lúc này Đặng Đạo không buồn giữ bí mật nữa. Nó ngượng ngập kéo khẩu trang xuống khỏi mặt, hỏi bằng giọng không được tự nhiên:

- Mày... mày đi đâu đây?
- Tao đâu có đi đâu! – Lâm chỉ tay vào nhà – Nhà tao đây này. Khi này tao đứng trên gác làm rơi tờ giấy, chạy xuống nhặt, thế là gặp mày.

Rồi Lâm ngạc nhiên hỏi, không để ý đến vẻ sượng sùng của bạn:

- Còn mày, tối nào mày cũng đi... đi... như thế này à?

Thoạt đầu, Lâm định nói “đi quét rác” nhưng rồi nó thấy cái từ đó nghe bất nhã thế nào, bèn sửa lại.

Đặng Đạo còn đang ấp úng, mẹ nó đã trả lời thay:

- Đặng Đạo mới đi theo cô gần một tháng nay thôi. Cô mới ốm dậy, sức còn yếu nên Đặng Đạo theo phụ một tay.

Lâm gục gặc đầu:

- Thì ra vậy!
- Thôi, cháu và Đặng Đạo nói chuyện nhé!

Mẹ Đặng Đạo mỉm cười bảo và tiếp tục khom mình đưa từng nhát chổi.

Tất nhiên mẹ Đặng Đạo không hiểu cái gặt đầu của Lâm. Khi buột miệng “Thì ra vậy!”, ý của Lâm là bây giờ nó mới vỡ lẽ tại sao gần một tháng nay Đặng Đạo hay ngủ gục trong lớp. Thì ra mẹ của Đặng Đạo là công nhân vệ sinh. Bà vẫn thường xuyên quét rác trong ngôi chợ trước nhà nó vào những đêm khuya mà nó không hề biết.

Và gần cả tháng nay Đặng Đạo đi theo mẹ, phụ khiêng những xô rác nặng đổ vào xe như nó vừa nhìn thấy. Đêm nào Đặng Đạo cũng lang thang ngoài đường đến khuya lơ khuya lác nên sáng ra mới mắc tạt ngủ gục trong lớp. Tội nghiệp nó ghê!

Trong khi nó cực nhọc vất vả như vậy, mình tối nào cũng quần chần trên giường ngủ kỹ, thế mà nữ đặt về trên chộc nó, còn định mai một sẽ tìm cách bêu riếu nó trong toàn trường, quả là đáng xấu hổ! Lâm bứt rứt nghĩ, và bất giác nghe cay cay nơi sống mũi.

Lâm ngẩng đầu lên, định nói với Đặng Đạo một câu gì đó ra ý xin lỗi.

Nhưng trong khi nó miên man nghĩ ngợi và đợi cho nỗi xao xuyến trong lòng lắng xuống, Đặng Đạo đã không còn đứng ở chỗ cũ.

Chiếc xe rác đã đi ra tới đường lộ, thấp thoáng đằng trước và đằng sau xe là hai chiếc bóng lờ mờ, một người kéo và một người đẩy. Đó là mẹ Đặng Đạo và người nữ đồng nghiệp.

Còn Đặng Đạo thì chẳng thấy đâu. Có thể nó đang loay hoay với các xô rác trong nhà lồng chợ! – Lâm cắn môi, tư lự - Cũng có thể nó đã bỏ đi trước để tránh mặt mình! Ý nghĩ sau khiến Lâm từ bỏ ý định đuổi theo bạn.

Nó đứng ngẩn giữa trời, bần thần ngó theo. Lòng nó đang dậy lên vô vọng cảm giác khác nhau. Nó quên cả lạnh, quên cả “bài thơ hóa học” gió thổi phất phật trên tay đến giờ này vẫn chưa hoàn tất.

Chương 10

Giờ ra chơi sáng nay của lớp 8A4 không giống chút gì với những giờ ra chơi trước đó. Thường ngày, trống ra chơi vừa vang lên “tùng, tùng, tùng” là khối đùa rạo rục nhòem dậy, mắt đầu đầu trông lên bảng, chờ cho thầy cô bước ra khỏi cửa là xô đẩy giành giật nhau chen ra hành lang.

Nhưng hôm nay, cái âm thanh quyến rũ kia chẳng lời được đùa nào ra cửa.

Cô Hạ Huệ vừa ôm cặp bước ra là cả mấy chục cái đầu lập tức ngoảnh về phía sau, mấy chục cặp mắt lập tức hấp háy, mấy chục cái miệng lập tức oang oang:

- “Thi sĩ Bình Minh” và “thi sĩ Hoàng Hôn” trình hai bài thơ đi!
- Hôm nay “chung kết”, sẽ biết mèo nào cắn mỉu nào!

Đỗ Lễ chơi chữ:

- Hà hà, thơ hóa học sẽ giúp ta học hóa!

“Họa sĩ” Cung vò đầu, hào hứng:

- Và cô Kim Anh sẽ có dịp khen lớp mình nức nở!

Hải quần gân cổ át giọng những đùa khác:

- Hôm nay “giải thưởng lớn” chắc chắn sẽ về tay “thi sĩ Hoàng Hôn”! Hoan hô “thi sĩ Hoàng Hôn”!

Rồi chừng như thấy lời hô hào của mình chưa gây ấn tượng lắm, nó uốn ngực lấy hơi, phồng má rền rĩ:

- *Hoàng hôn lá reo bên thềm. Hoàng hôn toi bời...*

Giọng ca rề như thùng thiếc bể của “ca sĩ” Hải quần khiến ba, bốn đùa đứng gần đó vội vã đưa tay bịt tai. Còn nhỏ Hiền Hòa thì tét be be:

- Bạn Hải có thôi đi không! Bộ muốn làm “ô nhiễm môi trường” hả?

Hải quần quay nhìn Hiền Hòa, cười nhả nhở:

- Muốn tôi ngưng biểu diễn cũng được. Nhưng lát nữa bạn không được ủng hộ “thi sĩ Bình Minh” đấy nhé!
- Vô duyên! – Nhỏ Hiền Hòa trề môi “xi” một tiếng – Hề thơ ai hay thì tôi ủng hộ, vậy thôi!

Thấy Hải quần gây áp lực quá xá trắng trợn, Lâm chồm người lên bàn trên giật tay nó, nhả nhó:

- Mà làm gì kỳ vậy?

Hải quần cười hề hề:

- Tao vận động cử tri bỏ phiếu cho mày mà!

Tính cự nự thẳng bạn nhiệt tình quá lố này một chặp, nhưng thấy nó vì mình mà đâm ra nhí nhố như vậy, Lâm đành thở đánh thượt và làm thỉnh móc bài thơ trong túi ra, dán lên tờ báo tường ngay sau lưng.

Dãy bên kia, Quý ròm cũng đang cầm bài thơ trên tay bước ra khỏi chỗ ngồi, tiến lại.

Hai bài thơ vừa được dán lên, Quý ròm chưa kịp lui về chỗ cũ, tụi bạn đã ào ào xúm lại, nhurón mắt đọc.

- Ha ha! – Giọng thằng Quốc Ân vang lên trước tiên – Bài thơ của “thi sĩ Bình Minh” buồn cười quá, tụi mày ơi! Thơ gì chả có một tí tẹo ý nghĩa, vậy mà cũng là thơ đấy!

Quới Lương trợn mắt ngăm nga:

- *Bari, Đồng, Sắt, Phốtpho*

Ba Cu Fe Phải học cho thuộc lòng

Rồi lắc đầu, khịt mũi bình luận:

- Hồng бет! Thơ thế chỉ có thánh mới “học cho thuộc lòng” nổi!
- Sao lại không thuộc nổi! – Dưỡng bênh Quý ròm – Ký hiệu của bari là *Ba*, đồng là *Cu*, sắt là *Fe*, phốtpho là *P*, thơ dễ thuộc quá trời vậy mà mày la không thuộc hả?

Quới Lương vẫn lắc đầu quây quây:

- Tao nói không thuộc được là không thuộc được!

Thái độ của Quới Lương khiến Tần đứng bên nóng gáy. Nó vọt miệng:

- Chỉ có đũa nào dốt đặc cán mai mới không thuộc bài thơ này thôi!
- Mày nói gì thế, thằng ghê ngứa? – Quới Lương quắc mắt nhìn Tần – Bộ muốn choảng nhau hả?
- A ha! – Tần xăn tay áo, hùng hổ - Thích thì chiều! Đây không có ngán mày đâu đấy!

Thấy cuộc bình phẩm thơ ca đang có nguy cơ biến thành cuộc luận bàn võ nghệ, nhỏ Hạnh cuống quít xua tay:

- Thôi, thôi, Tần và Quới Lương đừng gây gổ với nhau nữa!

Rồi để làm dịu bầu không khí căng thẳng giữa hai “nhà phê bình” hăng máu này, nhỏ Hạnh đưa mắt nhìn khắp lớp, nói:

- Các bạn khác có ý kiến gì về hai bài thơ này không?
- Có! Tôi có ý kiến! – Quốc Ân hăng giọng – Theo tôi, bài thơ của Quý ròm không những khó nhớ mà tác giả còn dùng từ ngữ bậy bạ nữa!

Quý ròm ngơ ngác:

- Bậy bạ là sao?

Quốc Ân nhún vai:

- Thơ gì mà có “Ba Cu, Cu Ba” loạn xị trong đó!
- Hạnh thấy chẳng có gì bậy bạ ở đây cả! – Nhỏ Hạnh nghiêm giọng – Ba Cu là tên thủ đô nước cộng hòa Azerbaidjan, một thành phố nổi tiếng về công nghiệp dầu khí ở vùng biển Caspienne. Ngay cả Cu Ba cũng thế, đó là tên một đảo quốc ở Trung Mỹ.

Trong khi Quốc Ân nghệt mặt trước lời giải thích của nhỏ Hạnh thì Tần không bỏ lỡ cơ hội trêu tức đối thủ:

- Ha ha! Dốt mà không chịu mình dốt, lại còn bày đặt phê phán người khác!

Giọng lưỡi nhạo báng của Tần làm Quốc Ân tím mặt. Nhưng lần này, nó không đủ dũng khí để phản kích. Biết mình đang thất thố, nó đành sượng sùng ngậm miệng.

Hải quần “cứu bồ”:

- Nhưng nói gì thì nói bài thơ của “thi sĩ Bình Minh” không hoàn chỉnh bằng bài thơ của “thi sĩ Hoàng Hôn” được!
- Nói bậy! – Nhỏ Hiền Hòa phản đối – Theo tôi, cả hai bài đều hoàn chỉnh!

Hải quần hấp háy mắt:

- Bạn đã đọc kỹ chưa đây! Bài của “thi sĩ Hoàng Hôn” mỗi câu ngoài ký hiệu hóa học đều có nêu nguyên tử khối, bài của “thi sĩ Bình Minh” đâu có!
- Sao lại không có! – Nhỏ Hiền Hòa đỏ mặt – Bài thơ của Quý ở phần sau có nêu nguyên tử khối rõ ràng!
- Đúng thế! – Lớp phó trật tự Minh Vương lên tiếng – Cả hai bài đều có nêu nguyên tử khối, nhưng bài của Lâm nêu liền sau ký hiệu hóa học nên dễ nhớ hơn bài của Quý rờm!
- Xì! – Tần bĩu môi – Bạn là tổ trưởng của Lâm nên bênh nó chứ gì!

Câu nói của Tần khiến Minh Vương sa sầm mặt. Nhưng nó chưa kịp đáp thì nhỏ Hạnh đã lên tiếng:

- Minh Vương nói đúng đây! Vì nêu nguyên tử khối ngay sau ký hiệu hóa học nên bài thơ của Lâm ngắn hơn, do đó dễ thuộc hơn bài của Quý!

Nhỏ Hạnh là lớp phó học tập, lại vừa là tổ trưởng vừa là bạn thân của Quý rờm. Do đó, khi nó đã lên tiếng khen thơ của “thi sĩ Hoàng Hôn” hay hơn thơ của “thi sĩ Bình Minh”, đám cổ động viên quá khích của Quý rờm không thể bảo là nó thiên vị.

Dưỡng, Tần và Hiền Hòa chỉ biết gục gào gục gặc một cách bất đắc dĩ. Hiền Hòa cố vót vát:

- Nhưng dù sao bài của Quý không phải là khó thuộc, chỉ hơi dài một tẹo thôi!

Nghe nhỏ Hiền Hòa khen mình mà mặt Quý rờm méo xệch. Bởi trong thâm tâm, nó biết Minh Vương và nhỏ Hạnh nói đúng. Ngay khi hai bài thơ vừa được dán lên, nó đọc lướt qua bài thơ của thằng Lâm và lập tức nhận ra bài thơ của đối phương gọn gàng và dễ nhớ hơn bài của mình nhiều.

“Thi sĩ Bình Minh” vừa buồn vừa lo. Em gái của thi sĩ đang chờ đợi chiến thắng của thi sĩ ở nhà, trưa nay thi sĩ chẳng biết ăn làm sao nói làm sao!

Bạn của thi sĩ cũng buồn không thua gì thi sĩ. Hôm trước, Tiểu Long lo lắng cho thi sĩ, bị thi sĩ vô cớ nạt nộ, nhưng bạn của thi sĩ vẫn bấm bụng nín nhịn, vẫn thất thểu bỏ đi kiếm chỗ “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” để thi sĩ được yên tĩnh tập trung đầu óc làm thơ. Tất cả cũng chỉ vì chiến thắng của thi sĩ. Vậy mà hôm nay, mọi thứ bỗng đổ sông đổ bể, bảo bạn của thi sĩ không buồn thủ buồn thi sao được!

Dĩ nhiên, trái với vẻ rầu rĩ của Quý rờm và Tiểu Long là những bộ mặt hoan hỉ của Quới Lương, Quốc Ân và Hải quần. Nhận xét bất ngờ của Minh Vương và nhỏ Hạnh khiến bọn này đưa nào đưa nấy như nở từng khúc ruột.

Quới Lương bô bô:

- Vậy ban cán sự lớp phải nhanh chóng tuyên bố ai là người thắng cuộc!

Hải quần đảo mắt nhìn quanh:

- “Giải thưởng lớn” về tay “thi sĩ Hoàng Hôn”, không bạn nào phản đối chứ?

Riêng Quốc Ân hào hứng quá mức. Trong một thoáng nó quên phắt, nó là một trong những học sinh yếu nhất lớp. Nó tưởng mình là lớp trưởng. Hải quần đang còn dò hỏi, chưa ai kịp đáp, nó đã nhảy phốc lên ghế, oang oang tuyên bố luôn:

- Tôi long trọng tuyên bố sau hơn nửa tháng đua tài, “thi sĩ Hoàng Hôn” đã xuất sắc vượt qua “thi sĩ Bình Minh” một cách hùng dũng, đầy khí thế và xứng đáng được nhận “giải thưởng lớn” về thành tích giúp bạn học tập, một giải thưởng cao quý bậc nhất của lớp ta!

Nghे giọng điệu tán dương vung vít của Quốc Ân, đám thằng Dương rất bực nhưng đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chỉ có Tiểu Long là thỉnh lình nổi dóa:

- Mày leo xuống đi! Ai cho mày đứng trên ghế?

Quốc Ân vung tay:

- Hôm nay “giải thưởng lớn”...

Tiểu Long hừ mũi cắt ngang:

- “Giải thưởng lớn” hôm nay chẳng liên quan gì đến mày! Thằng Lâm lãnh giải thưởng chứ đâu phải mày! Mày chỉ có lãnh giải đứng bết lớp thôi!

Đòn công kích của Tiểu Long làm Quốc Ân tối tăm mặt mũi. Nó leo xuống đất, lồn lên nhưng cũng cố bấu môi trả đũa:

- Hừ, làm như mình học giỏi lắm đấy!

Thấy mầm mống xung đột vừa bị dập tắt có nguy cơ bùng nổ trở lại, lớp trưởng Xuyên Chi vội vàng lên tiếng:

- Như vậy, nếu không có bạn nào có ý kiến gì khác, “giải thưởng lớn” về giúp bạn học tập sẽ được trao cho bạn Lâm!

Nhỏ Vành Khuyên góp ý:

- Đợi đến giờ sinh hoạt chủ nhiệm đầu tuần hay trao cho nó trang trọng!
- Không! Trao ngay bây giờ cơ! – Hải quần phản đối – Đợi đến đầu tuần sau, không khí sẽ... nguội mất!

Nhỏ Hiền Hòa “hừ” một tiếng:

- Không khí mà làm như nước sôi không bằng!

Nhỏ Xuyên Chi đảo mắt một vòng, thấy không ai nói gì, liền nhìn nhỏ Hạnh, mỉm cười:

- Thôi thì trao ngay bây giờ vậy!

Nhận được hiệu lệnh, nhỏ Hạnh cúi xuống lôi từ trong ngăn bàn ra một gói quà bọc giấy hoa, có thắt nơ cẩn thận.

Quới Lương láu táu:

- Gì trong đó vậy? Mở ra coi đi!

Nhỏ Hạnh phớt lờ yêu cầu của Quới Lương. Nó chậm rãi tiến về chỗ Lâm ngồi, hai tay nâng cao gói quà:

- Thay mặt ban cán sự lớp, tôi xin trao phần thưởng này cho bạn!

Lâm líu ríu đứng dậy, mặt đỏ lên vì sung sướng và vì xúc động. Ngay cả trong mơ, nó cũng không bao giờ hình dung ra cảnh tượng ngày hôm nay.

Cả lớp đang chờ nó làm trò, nhưng thằng Lâm bữa nay lại chẳng giống chút nào với thằng Lâm khôi hài mọi bữa. Nó lóng ngóng đỡ lấy gói quà từ tay nhỏ Hạnh, mặt mày ngẩn ngơ còn miệng thì lúng búng:

- Cảm ơn...

Lâm chỉ nói được hai tiếng, rồi ngưng bật, một phần nó cũng chẳng biết nói gì thêm, phần khác tiếng vỗ tay rào rào của tụi bạn đồng loạt vang lên khiến tai nó như ù đi.

Trong niềm vui sướng khôn cùng, nó rung rung khi thấy trong đám bạn bè đang nồng nhiệt tán dương và mừng cho nó có cả Tiểu Long và “thi sĩ Bình Minh” Quý ròm, kẻ vừa “đại bại” dưới tay nó, có cả “phe chống đối” Dưỡng, Tần và Hiền Hòa ở tổ 1, có cả Đặng Đạo, nạn nhân khốn khổ của nó.

Bóng dáng của Đặng Đạo vừa đập vào mắt, thốt nhiên Lâm nghĩ ngay đến những câu thơ tai ác trước đây của mình, đến hình ảnh một đứa bạn nhà nghèo tối nào cũng phải lang thang ngoài đường, vất vả khuân từng bó rác giữa đêm khuya để đỡ đàn cho mẹ. Sự vất vả đó, cũng như lòng hiếu thảo đó, Lâm chẳng bằng một góc. Vậy mà nó nỡ đi đặt vè trên bạn. Những gì Lâm tình cờ chứng kiến hôm qua, bầu không khí sôi động và náo nhiệt của cuộc tranh tài vừa rồi đã làm nó thoáng quên đi, giờ đây chợt hiện ra mồn một trong đầu khiến lòng nó bỗng nhói lên một cái và niềm vui trong lòng Lâm chợt vơi đi quá nửa. Bất giác nó cảm thấy hổ thẹn với tròng vỗ tay của bạn bè và với cả phần thưởng trên tay mình.

Vì vậy, cả lớp không khỏi sững sốt khi Quới Lương bỗng đưa nhắc lại câu nói của Lâm hôm trước:

- Bây giờ “thi sĩ Hoàng Hôn” sẽ tặng lại phần thưởng cho những bạn có gia cảnh khó khăn chứ?

Thì Lâm liền lặng lẽ bước ra khỏi chỗ, đi thẳng lên bàn đầu, chỗ Đặng Đạo ngồi, với những bước chân dứt khoát và nghiêm trang trao gói quà vào tay Đặng Đạo:

- Đúng vậy! Tôi xin tặng phần thưởng này lại cho bạn Đặng Đạo...

Hành động bất ngờ của Lâm khiến cả lớp ngơ ngác, chẳng rõ nó có tình làm trò hay là tặng thật. Còn Đặng Đạo thì giãy nảy:

- Mà làm gì thế? Làm sao tao có thể nhận “giải thưởng lớn” này được? Tao có giúp bạn học tập hồi nào đâu!

Lâm điềm nhiên:

- Gói quà này bây giờ là của tao chứ không còn là của lớp! Tao tặng lại cho mày vì tao đã...

Lâm mới nói tới đó, Đặng Đạo đã hấp tấp cắt ngang:

- Này, này...

Đặng Đạo sợ Lâm sẽ nói lộ ra câu chuyện tối hôm qua, điều mà trước nay vì mắc cỡ nó không muốn cho bạn bè biết.

Nhưng Lâm đâu phải là một thằng khờ. Nó đâu có định nói chuyện đó. Nó nói chuyện khác. Nó nói:

- Vì tao đã trót làm mấy câu về chế nhạo mày!

Và nó ấn mạnh gói quà vào tay Đặng Đạo:

- Món quà này coi như là lời xin lỗi của tao!

Tiếng vỗ tay của cả lớp đã ngưng giờ lại vang lên rầm rộ một lần nữa, thậm chí tràng pháo tay lần này còn lớn hơn và dài hơn tràng pháo tay khi nãy.

- Chuyện đã qua lâu rồi, nhắc lại làm chi! – Đặng Đạo cảm động nói, giọng vui sướng và nhẹ nhõm – Lẽ ra mày nên giữ “giải thưởng lớn” này làm kỷ niệm.

Khi nói như vậy, Đặng Đạo có biết đâu hôm nay thằng Lâm tuy không còn gói quà trên tay nhưng lòng Lâm còn vui sướng hơn nó gấp bội. Hôm nay thằng Lâm được ban cán sự lớp trao giải thưởng, được bạn bè công khai vỗ tay khen ngợi, được cơ hội xin lỗi Đặng Đạo một cách đàng hoàng, nói chung là được rất nhiều thứ mà trước đây nó đại dột đánh mất. Đó chính là “giải thưởng lớn” của Lâm, cái “giải thưởng” mà có vét hết quỹ lớp cũng không thể nào mua nổi!

Đó là niềm vui của “thi sĩ Hoàng Hôn”. Thế trong chuyện này “thi sĩ Bình Minh” có vui tẹo nào không?

Tác giả truyện này có thể thừa ngay với các bạn là: Vui!

Tất nhiên thoát đầu Quý ròm nhà ta có hơi buồn, thậm chí khi nghĩ đến ánh mắt tinh quái của nhỏ Diệp đang đợi mình ở nhà, Quý ròm không những buồn mà còn lo nữa. Nhưng khi nhỏ Hạnh long trọng trao gói quà vào tay “thi sĩ Hoàng Hôn” thì Quý ròm không buồn nữa, dù sao thì nó vẫn cảm thấy “thi sĩ Hoàng Hôn” quả xứng đáng nhận “giải thưởng lớn” hơn mình, và đến khi “thi sĩ Hoàng Hôn” tặng lại phần thưởng cho Đặng Đạo một cách hào hiệp thì “thi sĩ Bình Minh” cảm thấy lòng mình như đang có muôn nghìn tia nắng nhấp nháy.

Nó vui vẻ nói với Tiểu Long:

- Thằng Lâm này hay thật mày ạ! Nếu phần thưởng đó về tay tao, tao chả nghĩ ra chuyện tặng cho người khác đâu!

Tiểu Long nheo mắt:

- Ngay cả người khác đó là tao?
- Mày hả? – Quý ròm nhún vai – Mày cũng thế thôi!

Rồi nó buột miệng “à” một tiếng, như chợt nhớ ra:

- Tao không tặng lại phần thưởng cho mày, nhưng tao sẽ mời mày đến nhà...

Thấy Quý ròm ra giọng hào phóng, đột nhiên bỏ lửng, Tiểu Long nôn nao:

- Mời tao đến nhà làm gì? Đãi tiệc hả?
- Không! – Quý ròm toét miệng cười – Mời mày đến “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” và chống mắt lên xem tao mở quà thôi! Hì hì!